

STRÁŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, OCTOBER 1948

V PRAZE, 15. října 1948.

Ročník 69 (3)

Číslo 9

OBSAH:

	str.
Jsi spasen? - - - - -	131
Zabezpečte si své spasení - - -	134
„Bůh naděje“ - - - - -	137
„Živá naděje“ - - - - -	140

© W.T.B.&T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Úředníci: N. H. Knorr, **president**, Grant Suiter, **tajemník**

Odbočka v Československu: Suchbát u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dlovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti iedine Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplní zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítí svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

„Strážná Věž“

STRÁŽNÁ VĚŽ je časopis, jemuž se nevyrovná žádný jiný na zemi; tuto hodnotu přiznávají mu všichni jeho čtenáři.

Strážná Věž nabývala během let většího významu a nikdy se tak neosvědčila jako dnes, v této světové krizi, kdy se rozhoduje o osudu všech rozumem obdařených lidí. Správná informace a správné poučení je právě to, čeho v těchto dobách potřebujeme více než kdy jindy, abychom mohli své cestě dáti směr, vedoucí ke šťastnému určení.

Tím neoslavujeme vydavatele tohoto časopisu, nýbrž velikého původce bible, zdroj všech jejích pravd a proroctví, Všemohoucího, který nyní její proroctví vykládá. On je to, jenž opatřuje látku, jež vychází ve sloupcích tohoto časopisu, a jenž slibuje, že bude i nadále uveřejňovati postupující pravdy, dokud trvá

ve službě zájmů jeho theokratického panství. Čti toto číslo *Strážné Věže* se zbožnou pečlivostí a neváhej pak zaslati své předplatné, abys obdržel *Strážnou Věž* pravidelně každý měsíc. Roční předplatné činí Kčs 50.-

SBÍREJTE

všechna čísla dodaná Vám *Strážné Věže*. Nezahazujte je, ale odkládejte je do vhodných desek nebo do zásuvky. Na konci roku vyjde v prosincovém čísle seznam všech článků, jež během roku vyšly v tomto časopise. Máte-li pak všechna čísla pěkně srovnána, poskytne Vám to vhodnou pomůcku pro Vaše studium bible. Organizované skupiny měly by ročníky *Strážné Věže* uchovávat v knihovně Kursu theokratické služby.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“:

V týdnu po 24. říjnu: <i>Jsi spasen?</i>	- - - - -	odst. 1-21
V týdnu po 31. říjnu: <i>Zabezpečte si své spasení</i>	- - - - -	odst. 1-22
V týdnu po 7. listopadu: <i>„Bůh raděje“</i>	- - - - -	odst. 1-17
V týdnu po 14. listopadu: <i>„Živá raděje“</i>	- - - - -	odst. 1-11
V týdnu po 21. listopadu: <i>„Živá raděje“</i>	- - - - -	odst. 12-23

STRÁŽNÁ VĚŽ

JAKO ZVĚSTOVATEL JEHOVOVA KRÁLOVSTVÍ

Ročník 69 (3)

ŘÍJEN 1948

Číslo 9

Jsi spasen?

„Co mám činiti, abych spasen byl?“ - Skutky 16:30.

Jehova má odpověď na otázku člověka: „Co mám činiti, abych spasen byl?“ Jeho odpověď je více než jen pravdivým a spolehlivým poučením o této otázce. Má odpověď, neboť on je jediný, jenž může poskytnouti prostředek k vyřešení šest tisíc let starého problému, jak osvobodit člověčenstvo od všeho, co je trápí.

2 Cíle a snahy spravedlivě smýšlejících mužů a žen ukazují, že si přejí býti spaseni k věčnému životu na zemi pod novou soustavou věcí, ve které budou prosti chorob, útrap, nejistoty, úrazů, smrti, války, nedostatku životních potřeb, falešných náboženství, sobeckých politických vlád nedokonalých lidí i ďábelské nadvlády neviditelných démonů. Jinými slovy, přejí si býti spaseni pro spravedlivý nový svět, kde budou radostnými dětmi Boha stvořitele, kde ho budou milovati a sloužiti mu pod jeho theokratickou vládou, žijíce v pokojných vztazích k lidem i zvířatům. Jehova znal předem touhu počestných mužů a žen po takovém spasení, a učinil své rozhodnutí o něm ještě než se prvním rodičům lidstva, Adamovi a Evě, narodilo dítě.

3 Jehova si předsevzal toto spasení lidstva nejen proto, aby projevil svou lásku a své milosrdenství, ale též aby ukázal, že jeho záměry nemohou býti nikdy zmařeny, nýbrž že on podrží právo svrchovanosti nad celým vesmírem včetně naší země a že má moc vykonávat své universální panství. Proto hned po tom co Adam a Eva se dopustili nesprávného kroku svou neposlušností, davše se na stranu jeho odpůrce, pravil Jehova svému protivníku: „Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (1. Mojš. 3:15) Toto vyhlášení Jehovova předsevzetí bylo dobrou zvěstí, bylo evangeliem. Poukazovalo na konečné ospravedlnění jeho universálního panství a též na úplné spasení všech poslušných mužů i žen ze smrtonosných účinků hříchu Adama a Evy proti jejich stvořiteli. Hřích obou nebyl tak bezvýznamný jak se zdálo. Upevnil nad celým lidstvem bezbožnou, ponižující vládu velikého hada, satana ďábla, a všech mocných andělů, které tento zloduch strhl k pádu. Hřích vedl též k odsudku smrti všech jejich potomků, kteří se kdy měli naroditi, a byl malým semínkem, z kterého vyklíčil a vzrostl celý strom útrap, zla a bezbožnosti.

4 Podle všech znamení předpověděných ve Slovu Božím a podle událostí, jež tyto předpovědi splňují, přišel nyní konečně čas, kdy Bůh ospravedlní svou svrchovanost vybojováním universální války armagedonské proti dlouho upevňované moci ďáblově a zbaví naši zemi i celý vesmír mocné organisace tohoto bezbožníka. Proto očekává slavné spasení všechny ty, kteří nyní hledají milost a přízeň všemohoucího Boha. Zničení ďáblovy organisace, která způsobila tolik bez-

božnosti v celém vesmíru a svou zlou vládou ponižila lidstvo, nezanechá prázdnoty. Božím předsevzetím je nahraditi zkaženou vládu ďáblovu dokonalým panstvím královstvím požehnání. Semeno „ženy“, jež potře hlavu velikého hada a zničí veškeré bezbožné jeho símě, bude panovati jako Jehovův král v této nadlidské vládě. On ospravedlní universální svrchovanost Jehovovu a přinese všem lidem dobré vůle tak nutně potřebné spasení.

VELIKÁ OSOBNÍ OTÁZKA

5 Vzhledem k Božímu dobrému záměru a se zřetelem k blízké světaširé zkáze v Armageddonu vyvstává pro každého z nás veliká otázka: Jsem spasen? Tato otázka nás osobně nejvíce zajímá, ačkoliv největší důležitost má ospravedlnění Jehovova universálního panství, protože toto panství je důležité pro celý vesmír a má mnohem dalekosáhlejší význam než pouhý člověk na naší nepatrné zeměkouli.

6 Kdybys byl tázán: „Jsi spasen?“, co bys odpověděl? Stovky milionů lidí v celém křesťanstvu nechaly jejich stovky náboženských systémů ve skutečnosti nevědomé o Jehovovi, o Bohu stvoření. Mimo křesťanstvo je ještě více stamilionů tak zvaných „pohanů“. Kdyby dostali otázku „Jste spaseni?“ a kdyby upřímně toužili po pravém, účinném spasení, pak by nepochybně odpověděli touž otázkou, kterou před 1900 lety položil řecký pohan dvěma poslům spasení: „Co mám činiti, abych spasen byl?“ (Sk. 16:30) Tento tazatel věděl, že musí něco učiniti, aby byl spasen. Vyšel právě živý ze zemětřesení, jež otevřelo všechny dveře vězení a okovy všech vězňů pod jeho dozorem. Kdyby vězňové byli za těchto okolností uprchli, musel očekávat, že bude úřady Římské říše volán k odpovědnosti a potrestán smrtí. Nepovažoval život za hodný dalšího žití, když si uvědomil možnost útěku svých vězňů. Chystal se spáchat sebevraždu svým mečem, když naň volal Pavel z vnitřku vězení, aby si nečinil nic zlého, protože všichni vězňové jsou ještě uvnitř zdí žaláře přes účinky zemětřesení.

7 Pavel a jeho druh Sílas byli uvězněni a postaveni pod jeho dozor, protože vypudili démona z dívky-otrokyně, jež chodila vytrvale za nimi, volajíc k lidu: „Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, a zvěstují

1) Kdo má odpověď na otázku „Co mám činiti, abych spasen byl?“ ?

2) Z čeho a k čemu chtějí býti spravedlivě smýšlející lidé spaseni?

3) Proč si předsevzal Jehova spasení lidstva, a jak?

4) Pro jaký čin přišel nyní čas, a jakým prostředkem bude proveden?

5,6) Co je velikou osobní otázkou? Jak by odpověděli mnozí pohané?

7) Proč hledal žalářník Pavla a Sílas se svou otázkou?

vám cestu spasení.“ Její majitelé dali Pavla a Sílas uvězniti, protože tito osvobodili dívku od posedlosti démonem. Právě ve chvíli, než zemětřesení pohnulo základy žaláře, „o půlnoci se Pavel a Sílas modlili a zpívali chvalozpěvy Bohu, a ostatní vězňové je poslouchali.“ Pravděpodobně slyšel i žalárník tyto chvalozpěvy Jehovovi Bohu. (Sk. 16:16-30; *Žilka*) To vše jej upozornilo na věc spasení od nejvyššího Boha, a okolnost, že unikl zemětřesení a nyní i smrti vlastní rukou, dala mu intensivně pocítiti nutnost spasení. Mužové, kteří byli uvězněni, protože kázali spasení, a kteří zpívali chvalozpěvy spásy a varovali jej včas, aby si ze strachu neučinil nic zlého, měli zájem na jeho spasení. Byl zřejmě ušetřen pro spasení a proto spěchal do vnitřního žaláře. Na kolenou ptal se pak těchto nespravedlivě uvězněných sluhů evangelia: „Co mám činiti, abych spasen byl?“ Co tedy nyní řekli tomuto pohanskému řeckému žalárníkovi ve Filipech, aby učinil pro svou spásu? Poznáme-li to, dostane se nám poučení, co každý z nás musí činiti, aby se dostal do stavu spasení.

8 Zpráva praví dále: „Odpověděli: „Uvěř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i tvůj dům.“ A mluvili slovo Boží k němu i ke všem, kdož byli v jeho domě. V té noční hodině je vzal k sobě, vymyl jim rány a hned se dal pokřtiti sám i všichni jeho domácí, zavedl je do domu, prostřel stůl a rozradoval se s celým domem, že uvěřil Bohu.“ (Sk. 16:31-34; *Žilka*) Proč mu řekli, aby uvěřil v Ježíše, jehož nazvali Pánem čili Místrem? Učinili tak, protože tento Ježíš, jejich Pán a Mistr, byl Sememem „ženy“, které předpověděl Bůh před dávným časem v zahradě Eden, jež mělo býti zraněno na patě, mělo se však z toho zotaviti a rozdrtili hlavu bezbožného hada. Bylo tudíž toto Semeno Boží „ženy“ Jehovovým prostředkem neb nástrojem, jímž se mělo dostati lidstvu spasení od hada a od vši jeho bezbožnosti. Víra v Semeno Boží „ženy“ byla proto nutná, neboť Bůh nespasí ty, kdož nevěří v toto Semeno, ale naopak zničí všechno nevěřící a odporující símě čili potomstvo hadovo.

9 Pohansko-řecký žalárník nevěděl ničeho o tom, ale věřil pravděpodobně v Platonovu teorii o nesmrtnosti lidské duše a snad i v nauku Pythagorovu o stěhování lidských duší při smrti z jednoho těla do druhého. Tyto pohanské nauky Platonovy a Pythagorovy shodovaly se s náboženským učením hada, satana-ďábla, jenž řekl v Edenu k Evě: „Nikoli nezemřete smrtí; ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho [ze zakázaného stromu] jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“ (1. Mojž. 3:4, 5) Tyto nauky o nesmrtnosti byly tak nepravdivé jako satan sám; takové nauky pohanských filosofů byly pouhými nedokázanými domněnkami, jež nemohly poskytnouti skutečné naděje aneb prostředku spásy. Jak tedy mohl pohanský onen žalárník poznati, co má učiniti, aby byl spasen Sememem Boží „ženy“? Napsaná zpráva praví, že Pavel a Sílas mluvili k žalárníkovi a k jeho domácím slovo Pána Boha Jehovy. Museli mu říci, co praví psané slovo Boha Jehovy, neboť to byla jediná kniha, jež předpověděla Boží Semeno z jeho „ženy“, označila, kdo bude tímto Sememem, a předpověděla též, co Semeno to učiní. Pohanský žalárník a jeho domácí přijali tedy nejen víru v Pána Ježíše jakožto Semeno „ženy“, ale uvěřili i v Jehovu Boha. Otce Semene, jenž si předsevzal spasení skrze toto Semeno. Proto nám zpráva praví, že žalárník se rozradoval s celým svým domem, „že uvěřil Bohu (v Boha; *Sýkora*)“. Víra v Pána Ježíše nevyklučuje víru v Jehovu Boha, ale je nerozlučně s ní spojena.

Vždyť i samotné jméno Ježíš znamená „spasení od Jehovy“.

10 Uvěřiti v Boha a v Pána Ježíše neznamenovalo pro ně pouhé přijetí některých představ o Bohu a o Ježíšovi do svých myslí jakožto představ správných. Uvěřiti znamenalo odevzdati čili oddati se Bohu v plném zasvěcení skrze Ježíše Krista. Aby pak toto jejich zasvěcení Bohu skrze jeho Semeno, Pána Ježíše Krista, bylo zobrazeno čili veřejně dosvědčeno, byli pohanský obrácenec a jeho domácí pokřtěni ve vodě. Křest provedl buď apoštol Pavel nebo Sílas. (1. Kor. 1:13-17) Jejich ponoření do vody znázorňovalo, že zemřeli sami sobě i pohanským bohům, které do té doby uctívali. Jejich pozvednutí z vody k novému způsobu života zobrazilo, že nadále budou žítí pravému a živému Bohu, který jim odpustil hříchy skrze Semeno své „ženy“. Ve všem tom vidíme kroky, jež musí učiniti ti, kteří dnes hledají spasení: naslouchati Slovu Jehovy Boha a poznati tak jej a jeho Semeno spasení; vykonávati pak víru v Boha a v jeho opatření pro spasení skrze jeho Semeno; a pak tuto víru čili toto zasvěcení symbolisovati křtem ve vodě.

VZÝVATI JMÉNO BOŽÍ

11 Misionáři, které vysílá křesťanstvo do tak zv. „pohanských“ zemí, říkají svým obrácencům, aby uvěřili v Pána Ježíše, aby byli spaseni. Ve svém učení o Pánu Ježíši vynechávají však nejdůležitější poučení, totiž poučení o Jehovovi a o ospravedlnění jeho univerzální svrchovanosti skrze jeho Semeno. Abychom ukázali, že víra v Boha Jehovu je nejvyšší důležitá a neoddelitelná od evangelia, poukazujeme na to, co řekl jiný apoštol v odpověď na dotaz o spasení. Tehdy tazatel nebyl pohané, ale Židé téhož prvního století našeho letopočtu. Dotaz byl učiněn v den židovské slavnosti týdnů, o letnicích, v Jerusalemě. V ten den byl apoštol Petr mluvčím, o němž se Písmo zvláště zmiňuje, jenž řekl shromážděnému zástupu Židů a obrácenců: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení.“ (Sk. 2:40; *Žilka*) Jaké poučení dali zástupu Petr a ostatní apoštolé, aby uposlechl této naléhavé výzvy zachrániti se? Kázali pouze „Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného“? Opomenuli Jehovu Boha? Pro odpověď si půjdeme ke Skutkům apoštolů, 2. kapitola.

12 Co tehdy řekli Petr a jeho spoluluvčí, bylo řečeno z moci a za vedení Jehovova ducha, neboť tento duch čili účinná jeho síla byla právě na ně vylita. Tento duch nepřišel od Ježíše; přišel skrze Ježíše, avšak od Jehovy, jak to řekli apoštolé svým posluchačům. Puzení moci ducha Jehovova čili jeho účinné síly mluvili apoštolé jeho poselství jazyky tak, že všichni cizinci mezi posluchači mohli rozuměti. Vysvětluje tento zážrak, pravil jim Petr, že jde o splnění proroctví. Proroctví koho? Nuže, proroctví Jehovy Boha skrze jeho mluvčího Joele. Joelovo jméno znamená „Jehova jest Bůh“, a Petrem citované proroctví, podle Skutků apoštolů 2:16-21, je vzato z Joele, 2. kapitola, verše 28-32, kde Joel praví: „I stane se potom, že vylejí Ducha svého na všeliké tělo... prve nežli přijde den Jehovův veliký a hrozný, avšak stane se, že kdož by koli vzýval jméno Jehovovo, vysvobozen

8) Proč mu řekli, aby uvěřil v Pána Ježíše?

9) Čí slovo mu mluvili, a v koho uvěřil on a jeho domácí?

10) Co znamenalo uvěřiti, a jak to symbolisovali?

11, 12) a) Koho opomíjejí misionáři křesťanstva při poučování obrácenců? b) Jak jej povýšil Petr o letnicích?

bude.“ (Joel 2:28-32) Po zmínce o tomto proroctví praví Petr dále: „Muži izraelští, poslyšte slova tato: Ježíše Nazaretského, muže osvědčeného u vás od Boha mocnými skutky a divy i zázraky, které Bůh činil skrze něj mezi vámi, jak sami víte, - tohoto (muže), který byl vydán pevným úradykem a předzvěděním Božím, skrze ruce bezbožníků jste ukřižovali a usmrtili, Bůh však jej vzkřísil.“ - Skutky 2:22-24; *Sjkorá*.

13 Tak upozornil Petr napřed a hlavně na Jehovu a vyhlásil jim Slovo Pána Boha Jehovy. Poté jim kázal o Ježíši Nazaretském, kterého jejich vládcové zabili 52 dní předtím. Ne, Petr a ostatní apoštolé neopomíjeli Jehovu, Nemohli tak učiniti, neboť - jak jim pravil Petr - byl to Jehova Bůh, jenž vzkřísil Ježíše, Semeno s poraněnou patou, ze smrti a povýšil ho do nebe na svou pravici. Tam svěřil Jehova Bůh Ježíšovi tohoto svatého ducha čili účinnou sílu, a nyní o letnicích začal Ježíš vylévat tuto duchovní sílu na své věrné následovníky na zemi, křtě je tak tímto duchem. Petr pravil: „Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil; my všichni jsme toho svědky. Když byl tedy vyvýšen na pravici Boží a přijal slíbeného Ducha svatého od Otce, vylihl na nás to, co vy vidíte a slyšíte. Neboť David nevstoupil do nebe, ale pravil: „Rekl Pán [Jehova] mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím tvých nepřátel pod nohy.“ Nechť tedy s jistotou pozná celý izraelský národ, že ho Bůh učinil Pánem a Kristem - tohoto Ježíše, kterého jste vy ukřižovali. - Skutky 2:25-36; *Žilka*.

14 Mnozí z těchto Židů poznali, že byli svedeni prohnáním hadem, aby jednali jako jeho bezbožné símě, když na žádost svých vládců svolili, aby Ježíš byl zabit, čímž byla potřena pata Semene Boží „ženy“. Kdyby nadále zatvrzele schvalovali bezbožné zabití Jehovova Semene spasení, bylo by to prostě utvrdilo Boží hněv nad nimi a přivedlo na ně veliký trest, trest zničením. Jim bylo především třeba spasení. Tak čteme: „Když to uslyšeli, pocítili bodnutí v srdci a řekli Petrovi a ostatním apoštolům: „Co máme činiti, bratří?“ Petr jim odpověděl: „Čiňte pokání, dej se každý pokřtiti na jméno Ježíše Krista, a přijmete dar Ducha svatého. Vám zajisté byl dán tento slib a vašim dětem a všem, kteří jsou vzdáleni, všem, které by povolal náš Pán Bůh.“ Ještě mnohými jinými slovy jim vydával svědectví a napomínal je: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení.“ - Skutky ap. 2:37-40; *Žilka*.

15 Uznejte sami, že zde nebyl Jehova Bůh vyloučen z cesty spasení. Bylo třeba více než jen křtu na jméno Ježíše Krista, Petr ukázal, že mocné toto spasení nebylo by vůbec možné bez Jehovy Boha. Proto poukázal na to, že to byl Jehova Bůh, jenž vzkřísil Ježíše ze smrti a povýšil ho na svou pravici v nebi jako našeho Pána a Krista. Vhodně citoval tudíž Petr Joelovo proroctví: „Kdožkoli vzýval by jméno Jehovovo, vysvobozen bude.“ - Joel 2:32; Skutky 2:21.

16 Z Petrova inspirovaného výroku dostane se nám obšírnějšího popisu cesty spasení. Jsme hříšníci proti Bohu stejně jako oni Židé, kteří podporovali ukrutnou vraždu na Ježíši Kristu. Proto Petrova výzva k „pokání“ týká se nás všech. Litujíce svého dřívějšího jednání, musíme se nyní obrátiti k Ježíši Kristu, o němž nám bylo kázáno z psaného Slova Božího. Nemůžeme se k Bohu blížiti jinak než skrze Ježíše Krista, skrze jeho Semeno čili Syna, protože tento Syn byl poraněn na patě a zemřel, aby ospravedlnil Boží universální svrchovanost a aby opatřil očištění z našich hříchů. Tak tedy musíme býti pokřtění „na jméno Ježíše

Krista“. To znamená vírou a důvěrou k němu jakožto Božím Semenu pro naše osvobození. Vírou v něho, jehož pata byla potřena, dostane se nám od Boha odpuštění hříchů. Křest ve vodě oněch asi 3000 duší o letnicích neopatřil jim odpuštění sám o sobě, byl však znamením takového odpuštění. Křest ve vodě byl ve skutečnosti otevřeným vyznáním, že přestali býti nepřáteli Božími a jeho Semene a že se zasvětili Jehovovi skrze jeho Semeno, které nyní vyznávali v Ježíši. Skrze něho vzývali jméno Jehovovo, aby byli spaseni. Toto vzývání jména Jehovova neznamenovalo pouhé volání k Jehovovi o pomoc a vysvobození, ale i jeho veřejné vyznávání před jinými kázáním jeho evangelia skrze Krista Ježíše, čímž byli ostatní obeznámeni s Jehovou Bohem.

17 Od smrti Jáko, zakladatele národa izraelského ve dvanácti jeho synech, byl Jehova výlučně Bohem tohoto národa. Avšak od nynějška nemělo vzývání jeho jména o spasení skrze jeho Semeno býti omezeno na přirozené údy národa izraelského. Jehovovo vlastní proroctví skrze Joele pravilo: „Kdožkoli vzýval by jméno Jehovovo, vysvobozen bude.“ Široký pojem „kdožkoli“ otvírá vzývání komukoliv z lidského pokolení pohanu jako přirozenému Židu; nyní však muselo se vzývání díti skrze jeho Semeno, Ježíše Nazaretského, kterého Bůh vyvýšil ze smrti na svou pravici a učinil Pánem a Kristem. Ani Židé ani pohané nemohou býti přijati Bohem, to jest nemohou býti spaseni, aniž by uznali jeho Semeno, Ježíše Krista, jehož ustanovil Jehova králem nového světa.

VÍRA V SEMENO

18 Víra v Jehovovo Semeno, to jest v Ježíše Krista, je nutná ke spasení. Petr vyložil tento fakt později ještě důrazněji vůči Židům a tím i pro nás pro všechny. Po několika dnech uzdravil Petr v chrámě jerusalemském žebráka chromého od narození, řka: „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ K zástupu, jenž se seběhl k tomuto zázraku, řekl Petr: „Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali, a odepřeli jste se před tváří Pilátovou, kterýž ho usoudil býti hodného propuštění. Vy pak toho svatého a spravedlivého odepřeli jste se, a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán, dárce pak života zamordovali jste. Kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých, čehož my svědkové jsme. A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jméno jeho. Víra, pravím, kteráž jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před obličejem všech vás.“ Nato jim Petr pravil, aby činili pokání a obrátili se, aby jejich hříchy mohly býti smazány. Prohlásil též, že Ježíš Kristus je zaslíbený prorok, jenž má býti jako Mojžíš, a že je i Semenem Abrahamovým, v němž má býti požehnáno všem pokolením země. - Skutky, kap. 3; 5. Mojž. 18:15-18; 1. Mojž. 22:18.

19 Pro toto kázání v chrámě byli apoštolé Petr a Jan uvězněni a postaveni před nejvyšší židovský soud

13) Proč tam neopomenul Petr Jehovu Boha?

14) Jak odpověděl Petr na otázku „Co máme činiti?“

15, 16) Proč činiti pokání (litovati a změnití svou mysl), proč se křtiti a proč vzývatí jméno Boží?

17) Komu byla nyní otevřena výsada vzývatí Jehovu? a kým?

18) Jak ukázal Petr později, že víra ve jméno Ježíšovo je nutná?

19) Co řekl Petr před židovským synedriem o spasení?

v Jerusalemě. Soud se jich tázal: „Jakou mocí aneb v kterém jménu učinili jste to vy?“ Petr odpověděl, že z moci svatého ducha, řka: „Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému, kterak by on zdrav učiněn byl [nebo spasen]: Známo buď všechněm vám i všemu lidu izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho (jméno) tento stojí před vámi zdravý. ...A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spasení býti.“ (Skutky 4:7-12) Jehova Bůh to byl, jenž učinil jméno Ježíše Krista důležitým, majícím moc spasení. Jehova nespojil jméno žádného jiného tvora s jménem svého Semene, ani jméno Marie nebo Mohameda. Petr řekl, že pod nebem nebylo dáno jiného jména, kterým lze býti spasen, a proto je to v rozporu s inspirovanými slovy Petrovými, jestliže kdo přidává jiná jména jako nutná pro spasení. Všichni tedy, kdo hledají věčné spasení, musí vzývati Jehovu a to skrze a ve jménu jeho Semene Ježíše Krista.

20 Ve jménu Ježíšově je moc spasení. Vskutku muž, jehož vyléčil Petr, byl *zdráv učiněn* vírou v jeho jméno. Jméno Ježíšovo mohlo způsobiti nejen fyzické vyléčení těla, ale mnohem více, i věčné spasení. Pro výraz *zdráv učiněn* ve smyslu fyzického vyléčení po-

užil Petr v původním textu bible téhož slova jako pro výraz „mohli spasení býti“. To platí i o léčení Ježíšově. O uzdravení ženy, která se ho dotkla, aby byla zbavena dvanáct let trvajícím krvotoku, čteme: „Ježíš pak obrátiv se a užív ji, řekl: Doufej, dcero, víra tvá tě uzdravila [spasila]. A zdráva učiněna [spasena] jest žena od té chvíle.“ - Mat. 9:21, 22; též Mar. 5:34; Luk. 8:48; 18:42.

21 Když Ježíš se ubíral, aby vzkřísil Jairovu dceru, jež právě byla prohlášena za mrtvou, řekl Jairovi: „Neboj se, věř toliko, a zdrávať [spasena] bude.“ (Luk. 8:50) Když Ježíš uzdravil deset malomocných a jeden z nich, jenž byl Samaritán, se vrátil, aby mu poděkoval, pravil Ježíš: „Vstana, jdi, víra tvá tě uzdravila [spasila].“ (Luk. 17:19) Vírou v Ježíše jakožto Jehovovo zaslíbené Semeno byli tito lidé osvobozeni nebo spaseni ze svých utrpení, z krvotoku, smrti, malomocnosti a slepoty. Provedení těchto tělesných uzdravení vírou v Ježíše znázornilo, jak můžeme býti spaseni k věčné spáse vírou ve jméno Ježíše Krista jakožto jméno Jehovova Semene čili Syna.

SVa z 1. dubna 1948.

20, 21) a) Jak se mluvilo o Ježíšem uzdravených? b) Co tedy znázorňovala tato tělesná uzdravení v jeho jménu?

Zabezpečte si své spasení

MNOHO náboženstvířů v křesťanstvu tvrdí, že věří v Pána Ježíše, málo si však všimají Jehovy Boha, který přece vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých a povýšil jej do nebe. Kdyby se jich někdo tázal „Jste spaseni?“, odpověděli by s důrazem „Ano!“ a tazatel měl by tomu rozuměti tak, že jsou si jisti nebem. Někteří náboženstvíři spoléhají na rčení „Jednou spasen, navždy spasen.“ Avšak učil něčemu takovému Ježíš sám anebo skrze své apoštoly? Nikoliv!

2 Z předchozího článku jsme viděli, že chceme-li se dostat na cestu spasení, musíme činiti pokání z dosavadního svého hříšného života, musíme se obrátiti čili odvrátiti od těchto světských způsobů, a to proto, že jsme slyšeli Slovo Boží a že věříme jeho Slovu o cestě spasení skrze Ježíše Krista. Na základě této víry se pak zasvětíme Bohu skrze Ježíše Krista a dáme se pokřtiti ve vodě, abychom tak otevřeně vyznali svou víru a své zasvěcení Bohu Jehovovi.

3 Až potud jsme tedy vyhověli požadavkům Jehovovým; avšak je tím naše spasení úplné a je vyloučena možnost, že bychom mohli selhati a býti zničeni? Nikoliv, právě tak málo jako lidé, které uzdravili čili *spasili* Ježíš a jeho učedníci z nemocí a neduhů nebo dokonce i ze smrti, byli tím spaseni k věčné spáse. Osoby, které učinily shora zmíněné kroky, jsou přirozeně ve stavu spasení, avšak jejich spása není úplná. Má-li se jejich stav spasení stát věčným, musí v něm setrvati až do konečného vyzkoušení. Musí své věčné spasení upevniti tím, že budou nadále plniti Boží požadavky. Neučiní-li tak, vypadnou z postavení spásy v Boží přízni a budou shledáni hodni toliko záhuby.

4 Slyšme Ježíšova slova o tom, kdo je spasen. Bohatý mladý pohlavár ptal se jej, co musí činiti, aby byl spasen, řka: „Mistře dobrý, co musím učiniti, abych dostal život věčný?“ Mladík vyznal, že zachovával Desatero od svého mládí, načež mu Pán pravil: „Ještě jednoho se ti nedostává: Prodej všechno co máš a dej

chudým, a budeš míti poklad v nebi; a přijď a následuj mne.“ Odmítavá odpověď jinochova přiměla Ježíše k poznámce: „Snáze jest zajisté velbloudu projíti uchem jehly, než boháči vejíti do království Božího.“ Nato se posluchači ptali: „I kdo může býti spasen?“ Ježíš odpověděl: „Co jest nemožno u lidí, možno jest u Boha.“ Co mladý boháč odmítl učiniti, k tomu se nyní přiznal Petr, řka: „Hle, my jsme opustili všechno a následovali jsme tebe.“ Ježíš odpověděl: „Vpravdě pravím vám: Není nikoho, jenž opustil dům nebo rodiče nebo bratra nebo manželku nebo děti pro království Boží, aby nedostal mnohem více v čase tomto, a v budoucím věku život věčný.“

5 To neznamenalo toliko spasení k životu v novém světě, ale spasení pro trůn v nebeském království s Ježíšem Kristem, což je něco vyššího než věčný život na naší zemi v budoucí její dokonalosti pod Božím královstvím. Ježíšova slova zde dokazují, že nestačí pouze vstoupit do stavu spasení vykonáním předběžných kroků. Mimoto musíme jej následovati, to jest nepřestat jej následovati a tím dokázati, že jsme skutečně všechno opustili, i nejbližší nám drahé příbuzné, domy, pozemky a jiná bohatství a majetky, abychom jej následovali dále dokud nedosáhneme onoho „budoucího věku (světa; *anglická bible*)“ - Lukáš 18:18-30; *Sjhora*.

6 Nesmíme se obrátit zpět. Petr nevědomky se po-

1) Kdo říká „Jednou spasen, navždy spasen“? a je to pravda?

2) Co musíme činiti, abychom se dostali na cestu spasení?

3) Proč nejsme ještě spaseni tak, že by bylo vyloučeno budoucí selhání?

4) Skrze koho je spasení možné, a co musíme při tom opustiti?

5) Čeho je třeba kromě předběžných kroků, jak ukázal Ježíš?

6) Co řekl Ježíš k Petrovi úsilí přemluvití jej, aby se vrátil?

kusil odvrátiti Ježíše od cesty, jež vedla k jeho smrti na mučednickém dřevě za Jerusalemem. Ježíš však odmítl se vrátit. Byl by to býval návrat do záhuby. Proto řekl Petrovi: „Jdi mí s očí, satane! Pohoršením jsi mi, neboť nemáš na zřeteli věci Božích, nýbrž věci lidské.“ Nato řekl svým učedníkům, poukazuje na pravidlo, podle kterého jednal: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne. Neboť kdo by chtěl život (duši; *Kral. bible*) svůj zachovati, ztratí jej; kdo by však ztratil život svůj (duši svou) pro mne, nalezne jej. Neboť co prospěje člověku, byť celý svět získal, život (duši) však ztratil? Aneb jakou dá člověk výměnu za život (duši) svůj?“ - Mat. 16:21-26; *Sýkora*.

7 Petr se nepochybně domníval, že Ježíšovo království bude viditelnou vládou pozemskou, a proto se pokoušel přemluvit Ježíše, aby zachoval svůj tehdejší pozemský život. Avšak Ježíš věděl, že Jehovovu mu v proroctvích vyznačená cesta povede k jeho smrti, aby tak dovršil důkaz své neochvějné oddanosti Bohu. Bylo třeba, aby byla potřena jeho pata jakožto Semene Boží „ženy“. Ježíš věděl, že pokus o zachování lidského jeho života, který přišel položit ve smrti, znamenal by proň ztrátu věčného budoucího života. Krátce nato visel na mučednickém dřevě na Kalvarii, a semeno hada pokoušelo se posměchem přiměti Ježíše, aby zachránil svůj pozemský život nebo duši. Kteřísi posměvači pravili: „Zachraň se, jsi-li Syn Boží, a sestup s kříže!“ Velekněží a náboženští pohlaváři říkali: „Jiné zachránil, sám sebe nemůže zachránit. Je prý to izraelský král! Ať nyní sestoupí s kříže, a my v něj uvěříme.“ (Mat. 27:39-42; *Žilka*) Vojáci, kteří tam konali službu, říkali: „Jsi-li židovský král, zachraň se!“ A jeden ze zločinců pověšených vedle něho jej tupil slovy: „Což nejsi Kristus? Zachraň sebe i nás.“ (Luk. 23:35-39; *Žilka*) Přes tento sžravý posměch odmítl Ježíš sestoupiti s mučednického dřeva. Vyložil již své poslání, pro které přišel na zem: „Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život [aneb duši] svůj na výkupení za mnohé.“ (Mat. 20:28) Splnil věrně toto poslání a vylil duši svou v trpkou smrt. - Iz. 53:12.

8 Tímto jednáním spasil Ježíš svůj život čili svou duši, prokázav se hodným Jehovovy odměny za věrnost. Odmítl zachrániti se sám a dal přednost tomu, aby jej zachránil Bůh pro jeho nezlomnou ryzost vůči němu. A všemohoucí Bůh Jehova spasil Ježíše třetího dne, vzkřísiv jej ze smrti k nesmrtelnému duchovnímu životu v nejvyšších nebesích. (Žid. 5:7) V tom tedy byl Ježíš příkladem svým následovníkům. Když jsme tedy učinili všechny předběžné kroky pokání, obrácení, zasvěcení a křtu, zapřevše sami sebe, musíme vzít svůj kříž snášení potupy a trýzně pro věc spravedlnosti a musíme jej následovati. To jest musíme jej neustále následovati, musíme vytrvati tak jako on a ne snažiti se zachrániti své životy čili své nynější pozemské duše. Pokoušíme-li se zachrániti své životy, nezapíráme sami sebe a proto ztratíme své budoucí životy nebo duše v novém světě ovládaném královstvím Božím.

9 Další výstrahu, že zasvěcený člověk mohl by se odvrátiti s cesty spasení, dal Ježíš slovy: „Žádný, kdož vzláhna ruku svou k pluhu, ohlédal by se nazpět, není způsobilý ke království Božímu.“ (Luk. 9:62) Na důkaz, že věřící osoba, která byla spasena z dosavadního svého zavrženého způsobu života ve světě, není úplně spasena, ale mohla by se ohlédnouti zpět a vzdáti se boje než je zkouška u konce, pravil Ježíš: „A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, ten spasen bude.“ (Mat.

10:22) Musíme vytrvati až do konce svého pozemského běhu na cestě spasení než se nám dostane konečné spásy rozsudkem Božím. Svůdce satan je to, jenž svádí křesťany k domněnce, že jakmile jednou uvěřili v Pána Ježíše, byli pokřtěni a vstoupili na stezku života, že jsou zachráněni pro všechnen čas bez jakékoliv možnosti ztratit věčný život nevěrností.

10 Nutnost pevnosti a vytrvalosti na cestě spásy v tomto světě stává se rozhodnější na konci tohoto světa. Podle všech tří evangelických zpráv o Ježíšově proroctví o konci tohoto světa předpověděl Ježíš světaširé pronásledování svých pravých následovníků národy a lidmi. Vzdor všemu tomu musíme upevniti své věčné spasení. Ježíš nás k tomu povzbuzuje slovy: „Budete v nenávisti u všech pro jméno mé; ale ani vlas s hlavy vaší nezahyne. Vytrvalostí svou získáte duše své.“ (Luk. 21:17-19) Výraz „duše“ se zde vztahuje na budoucí život v novém světě spravedlnosti Boží. Musíme ještě získati tento budoucí život čili duši, a cesta jak jej nabýti je prokázati se takového života hodným trpělivou vytrvalostí ve službě Bohu bez ohledu na nenávist a pronásledování všemi lidmi a národy.

11 V proroctví o konci tohoto světa měl Ježíš na zřeteli způsob, jak má křesťan získat svou duši trpělivým vytrváním na straně Božího království pod Kristem, když řekl: „A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce, ten spasen bude.“ (Mar. 13:13; Mat. 24:13) Musíme zachovati svou víru až do konce své zkoušky v tomto světě; musíme vytrvati ve věrnosti Bohu až do skončení svého vyzkoušení, chceme-li si zabezpečiti své spasení a tak dosáhnouti „cíle víry, totiž spásy duší“. (1 Petra 1:9; *Žilka*) Doufáme-li, že spatříme závěrečný konec tohoto zkaženého satanova světa v blízkici se bitvě armageddonské, musíme zajisté vytrvati až do jejího konce, abychom se prokázali hodnými býti živí provedeni touto bitvou do spravedlivého nového světa, jenž má následovati.

PŘÍKLADY NÁM K NAPOMENUTÍ

12 Satan uvedl záhubu na Adama a Evu, odvrátiv je od dokonalé poslušnosti Boha, jež by je byla vedla k věčnému životu v pozemském ráji. Satan způsobí raději záhubu všech lidí pocházejících z Adama a Evy než aby je viděl z lásky sloužiti Bohu a získati spasení skrze Semeno Jehovovy „ženy“. Satan má celý tento svět pod svou mocí. Avšak pro své uspokojení snaží se zoufale uvést záhubu na ty, kteří se kajícím zřekli tohoto světa a zasvětili se Bohu vírou v jeho zaslíbené Semeno. Jehova zná satanovu lstivost a jeho zlé úmysly, a proto ve svém psaném Slově opětovně varuje ty, kteří se dali na cestu spásy. Svými náboženskými a politickými zástupci pokouší se satan zničit naši víru v Jehovovo spasení skrze našeho Pána a krále Ježíše Krista. Svým služebníkem Judou varuje nás Bůh, že je možné aby ti, kdo učinili počáteční kroky spasení, byli satanovými nábožensko-politickými zástupci oši-

7) Jak odmítl Ježíš za posměchu zachovati svůj život? Proč?

8) Jak byl nám Ježíš příkladem v tom, že se nesnažil zachovati svůj život?

9) Co vyplývá z nutnosti neohlížet se zpět, ale vytrvat až do konce?

10) Co jsou naše duše, které musíme získati? a jak to učiníme?

11) Až do kdy musíme vytrvati, a v jakých vlastnostech?

12) Čí zkázu hledá satan zoufale, a jak?

zeni a opustili Boha a Krista a že trest za takové zběhnutí bude záhuba z ruky Boží.

13 Náboženské heslo „Jednou spasen, navždy spasen“ je klamně. Vede křesťana k tomu, že se domnívá, že může věc brát na lehkou váhu a žít bezstarostně, nečinně a v přátelství s tímto světem. Pro výstrahu píše nám Kristův učedník Juda: „Protož vidělo mi se vám to připomenouti, kteříž jednou již o tom víte, že když Pán [Jehova] lid svůj ze země Egypťské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, ztratil.“ (Juda 5) Ačkoliv několik milionů Israelitů spolu se smíšeným množstvím lidí dobré vůle opustilo Egypt a prošlo Rudým mořem, neznamenal to, že celé toto veliké množství bude zachráněno pro zaslíbenou zemi Palestinskou. Kolik ze všech těch, kteří byli zázraky Jehovy Boha vysvobozeni z Egypta, vešlo po čtyřiceti letech do zaslíbené země? Ze všech, kdož při vyjití z Egypta byli dvacetiletí a starší, vešli tam pouze Jozue, Kálef a velekněz Eleazar a snad někteří další levité. (*The Watchtower* z 15 prosince 1943, strana 382) Mohli tam všichni vejít v druhém roce po opuštění Egypta, ale nestalo se tak, protože neměli dostatek víry a pochybovali o Jehovovi Bohu. A tak s výjimkou shora uvedených byli tito nevěřící buřiči od dvaceti let výše zahubeni v poušti jižně od zaslíbené země, a to - pamatujte na to - přesto že byli všichni vysvobozeni z Egypta, jenž tehdy vládl tomuto světu.

14 Svě rozhodnutí, že je tak zničí, i důvod proč to učiní, vyhlásil Jehova těmito slovy k věrnému Mojžíšovi: „I dokavadž mne bude popouzeti lid ten? A dokud nebudou mi věřiti pro tak mnohá znamení, která jsem činil uprostřed nich? . . . všickni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, která jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého, neužří země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzejí, uhlédá.“ - 4. Mojž 14:11, 22, 23.

15 Apoštol Pavel varoval křesťanská shromáždění svých dnů, aby se nedali svéstí ďáblem a neodpadli pro ztrátu víry a poslušnosti Jehovy Boha. Pavel věděl, že Jidáš Iškariotský byl pokřtěn a byl učiněn jedním ze dvanácti apoštolů Ježíšových a byl tudíž natolik spasen; a přece odpadl Jidáš pro své sobectví, skrze které vstoupil satan do něho a přiměl jej zraditi Ježíše. Jidáš upadl do věčné záhuby. Ať už naši čtenáři souhlasí, že Pavel zaujal Jidášovo místo jako dvanáctý apoštol, anebo ne, nicméně byl Pavel apoštolem Ježíšovým. Byl ve stavu spasení a nepřál si sdíletí osud Jidášův. Věděl, že konečné jeho spasení pro všechny věky záviselo na vytrvalé jeho víře a oddanosti Bohu. Fakt, že Pavel byl apoštolem, nezaručoval sám o sobě, že zůstane spasen až do konce i kdyby se stal nedbalým, stejně jako apoštolství Jidášovo mu nezaručilo konečné spasení.

16 Proto viděl apoštol Pavel, že bylo nutno, aby se stále ovládal, aby zůstal poddaným Slovu Božímu a působení ducha Božího a aby nedopustil, aby přirozené jeho tělo a jeho sobecké choutky jej přemohly. S Boží milostí snažil se ovládati své tělo v souladu s Boží vůlí a s jeho službou, protože kdyby tak nečinil, byl by se stal zavržencem přesto že kázal tak mnohým a napsal několik biblických knih. Byl pamětliv výstražného příkladu Israelitů, kteří byli zachráněni z Egypta, jenž je symbolem tohoto světa. Všichni tito Israelité prošli společně Rudým mořem, majíce nad sebou ochranný oblak Boží a po obou stranách hráze mořských vod, a všichni tím byli pokřtěni v poslušnost Mojžíše, Bohem pro ně vyvoleného, viditelného vůdce,

Všichni jedli též pokrm opatřený duchovní cestou, obzvláště mannu, jež padala zázračným způsobem po čtyřicet let jejich putování. „Obilí nebeské“ a „chléb mocných“ nazývá tuto mannu Žalm 78:24, 25. Všichni tito Israelité pili též touž vodu, jež byla opatřena duchovním způsobem, neboť při nejméně dvou příležitostech otevřela moc Jehovova skálu a způsobila, aby vyprýštily životodárné vody. Poprvé otevřela Boží moc skálu a opatřila vodu v Rafidim na poušti Sin, v druhém měsíci po vyjití Israelitů z Egypta. Podruhé, kdy se nám vypráví o vodě vyvedené ze skály, stalo se to v Kádes ke konci čtyřicetiletého jejich putování; měli tedy tento duchovně opatřený nápoj od začátku až do konce dlouhé své cesty. - 2 Mojž. 17:6; 4. Mojžíšova 20:11.

17 Avšak ačkoli byli všichni společně účastni těchto milosrdenství Božích, jež sloužila k jejich spáse, vešli všichni do zaslíbené „země tekoucí mlékem a medem“? Byvše kdysi všichni zachráněni z první světové moci Egypťské, byli též všichni spaseni až do zaslíbené země? Pavel znal biblickou odpověď. Vzal si výstrahu sám k srdci a upozornil na ni své bratří, aby pro nedostatek sebevlády neupadli do stejných pokušení jako oni Israelité a tak si nezkazili vyhlídku na věčné spasení. Pavel píše:

18 „Já tedy běžím nejen tak neurčitě, zasazuji rány v zápase, ne jako bych bil do vzduchu, ale týráám své tělo a zotročuji je, aby se nestalo, že bych snad jiným kázal, ale sám byl zavržen. Rád bych vám, bratří, připomenul, že naši praotcové *všichni* sice byli pod oblakem, *všichni* prošli mořem, *všichni* oblakem a mořem přijali křest ve jméno Mojžíšovo, *všichni* jedli též duchovní pokrm a *všichni* pili též duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je provázela, a ta skála byl Kristus, ale přece *většina* z nich nedošla oblaby u Boha; vždyť byli potřeni na poušti. [Avšak proč byli potřeni po svém zachránění z Egypta? Co ukazuje jejich příklad nám, kteří jsme byli spaseni z, protiobranného Egypta, z tohoto světa, pod větším Mojžíšem, Ježíšem Kristem?] Tyto věci se staly jako výstražný příklad pro nás, abychom nebyli žádostivi zlého, jako oni byli žádostivi. Také nebudte modláři, jako někteří z nich, jako je psáno: „Lid se usadil, aby jedl a pil, a povstali, aby dováděli.“ Nebudme necudní, jako byli někteří z nich, a za to jich padlo za jediný den triadvacet tisíc; také nepokoušejte Pána, jako jej pokoušeli někteří z nich a za to byli zahubeni hady. A nereptejte, jako reptali někteří z nich a za to byli zahubeni andělem zhouby. To vše se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo zapsáno jako poučení pro nás, na které připadl konec věků. Proto, kdo si myslí, že stojí, hled, ať nepadne!“ - 1. Kor. 9:26, 27; 10:1-12; *Žilka*.

19 Podle všech příznaků v tomto světě, v protiobranném Egyptě, jsme na konci řádu věcí, které vyznačovaly tento svět. Shora zmíněné výstražné příklady byly tedy zapsány obzvláště pro naše napomenu-

13) Co nám připomíná Juda, aby nás varoval před nedbalostí?

14) Proč zničil Bůh tyto Israelity, jak sám praví?

15) Čí osud nechtěl utrpěti Pavel, ačkoli byl apoštolem?

16) Co se pokoušel ovládati, máje na paměti čí zkušenosti?

17, 18) a) Způsobilo jejich společné vysvobození z Egypta nakonec společné jejich spasení a vejítí do Palestiny?
b) Jak byli příklady?

19, 20) a) Pro čí výstrahu byly zapsány tyto příklady?
b) Proč si nesmíme mysliti, že stojíme tak bezpečně, že nemůžeme padnouti?

tí. Bude dobře, připomeneme-li si, že ony statisíce pod Mojžíšem, jež byly zachráněny z Egypta, zahrnovaly veliké množství „přimíšeného lidu“ neisraelitů dobré vůle. Při jedné příležitosti na poušti bylo to toto smíšené množství, jež přimělo Israelity, aby reptali pro nedostatek masa, takže Jehova opatřil veliká hejna křepelek, zásobu nejméně na měsíc. Výstraha z příkladů zaznamenaných v Písmě je tedy napomenutím dnešnímu „velikému zástupu“ lidem dobré vůle právě tak, jako napomenutím zbývajícím údům duchovního Israele. - 4 Mojž. 11:4.

20 Jak tento duchovní ostatek tak i množství smíšených národností dobré vůle byli nyní zachráněni z tohoto světa, jenž „slove duchovně. . . Egypt, kdežto i Pán náš ukřižován jest“. (Zjev 11:8) Z poslušnosti Boha Jehovy jsme se od něho odtrhli a volíme poslouchati raději Boha než lidí. Avšak tělesně jsme ještě v tomto světě, ačkoli nejsme ze světa. A tak na nás doléhají stejná pokušení, jež napadala Israelity na poušti. Jaká pokušení? Apoštol je jmenoval, totiž: žádostivost zlého, modlářství spojené s jídlem, pitím a hraním, necudnost nebo smilstvo, pokušení Jehovy Boha a reptání. V tomto světě plném pokušení nebude se křesťan domnívat, že stojí bezpečně, ale bude vždy na stráž a bude se ovládati, aby nebyl přelstěn satanovým světem, neupadl do záhuby a nebyl tak připraven o budoucí pozebnání nového světa zaslíbeného Jehovou Bohem.

SPASITEL ZVLÁŠTĚ VĚŘÍCÍCH

21 Jsme všichni lidé, prostí muži a ženy jako byli Israelité a smíšené množství na cestě pouští. Mohou nás tedy postihnouti stejná pokušení, jež uvedl satan na ně. Před námi jsou zajisté další pokušení společná všem lidem včetně oněch Israelitů a přimíšeného k nim množství, a nikdo z nás nemůže si dovoliti, aby se stal nedbalým a lhostejným. Přesto však nepotřebujeme ztrácet odvahu a báti se, že nedovedeme úspěšně projítí dalším obdobím zkoušek. Pavel praví po vydání výstrahy před pádem následkem sebedůvěry: „Pokušení, které vás zachvátilo, jest jen lidské. Bůh je věrný, on vás nenechá pokoušeti nad vaši možnost, ale s pokušením dá i východisko, abyste je mohli snést. Proto, moji milovaní, utíkejte od modlářství.“

(1. Kor 10:13, 14; *Žilka*) Bůh nezachránil Israelity a smíšené množství z Egypta proto, aby je zahubil na poušti, ale vysvobodil je pro zaslíbený odpočinek v „zemi tekoucí mlékem a medem“. Podobně ani nás nespasil z tohoto světa skrze Ježíše Krista proto, aby nás po čase zahubil ve svém hněvu, ale učinil tak, abychom mohli získati slavné konečné spasení ve spravedlivém novém světě, „jemuž nebude konce. Pavel praví: „Ale my, kteří náležíme dni, budme strážliví: oblecme si . . . naději ve spásu jako přilbu. Bůh nás přece neurčil k hněvu, ale k tomu, abychom nabyli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ „Bůh otl počátku vyvolil [si vás] k spásu.“ (1. Tes. 5:8, 9; 2. Tes. 2:13, *Žilka*) Získáme-li věčné spasení, jsme účastni ospravedlnění Božího jména.

22 Je-li nám tedy položena otázka „Jste spaseni?“, můžeme odpověděti: „Do té chvíle ano“. Jsme ve stavu spasení, jsme na cestě spásy. Musíme však ještě své spasení zabezpečiti pro všechny věky vytrváním na cestě spásy, dokud jsme nedosáhli požehnané ceny. Naše věčná spása je podmíněna naším setrváním ve víře, poslušnosti a věrnosti vůči Bohu ve šlépějích Ježíše Krista. Co jednou z Egypta zachráněné Israelity a s nimi spojené smíšené množství připravilo o vyhlídku dosáhnouti Božího odpočinku v zaslíbené zemi, byl jejich nedostatek víry v Boha. Zanedbali věřiti mu po celou cestu pouští. Věřit a důvěřovat mu znamená poslouchat jej. Nyní, kdy na konci tohoto světa je nám cena tak blízká, nepřipravme se o ní neposlušností a nevzdávejme se jí tím, že nevytrváme ve víře v Boha, dokud jsme nezískali cenu věčné spásy. Setrvejme ve víře. V této víře v Boha a v Krista Ježíše zůstaňme ho poslušni a pracujme a zápasme v jeho službě, následující příkladu apoštolova, jenž napsal: „K tomu pracujeme a o to zápasíme, protože máme naději v Boha živého, který jest Spasitel všech lidí, a jmenovitě věřících.“ (1. Tim. 4:10; *Žilka*) Nás, kteří jsme nyní ve stavu spasení, spasí Bůh zvláště k věčnému spasení, ve které doufáme, pokud dokážeme až do konce svou víru v něho a v jeho Semeno, v Ježíše Krista. S Va z 1 dubna 1948.

- 21) Proč nemusíme ztrácet odvahu z obavy před pádem?
- 22) Jak bude Bůh spasitelem zvláště věřících?

„Bůh naděje“

„Bůh pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a pokojem u víře.“ - Řím. 15:13.

JEHOVA je „Bůh naděje“. Asi před šesti tisíci lety, v době, kdy vznikla první příčina zmatené světové situace z roku 1948, nastala potřeba naděje pro celé budoucí člověčenstvo; a ve svém milosrdenství dal Jehova Bůh tuto naději již v oné rané době.

2 Tehdy stála první dvojice lidí, Adam a Eva, před svým odsouzením k smrti, protože se vzbouřila proti zákonu svého stvořitele a vládce, Jehovy Boha. Jako dokonalý, Bohem stvořený člověk obdržel Adam život od Boha a byl tudíž „syn Boží“. Samotné Slovo Boží jej tak označuje. (Luk. 3:38; *angl. bible*) Tomuto tvorů z masa a krve nebyla předložena nebeská, duchovní naděje, nebyla mu dána naděje státi se andělem. Byl pozemský a tedy z prachu země. Dokud zachoval svou nevinu a zůstal poslušným Boha, měl na

děti na věčný život v pozemském ráji. Teprve v den, kdy by porušil prostý zákon svého stvořitele a vzbouřil se, měl zemřít. „Ale se stromu vědění dobrého i zlého jísti nesmíš, neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě umřeš.“ (1. Mojž. 2:17; *Berka*) Při vynesení rozsudku nad Adamem a jeho ženou neřekl Jehova Bůh člověku, že zemře hned v onen den o 24 hodinách, nýbrž že musí mimo zahradu Eden dlouho a těžce pracovati, dokud se nevrátí do prachu, z něhož byl vzat. Měl býti otcem lidského rodu, a stal se též otcem lidské rodiny, neboť Bůh řekl tehdy jeho ženě, že se stane matkou četných dětí; že její počínání bude rozmnoženo, ale že s bolestí bude roditi děti. - 1. Mojž. 3:16-19.

1,2) Kdy nastala nutnost, aby celé lidstvo obdrželo naději, a proč?

3 Nyní nemohlo vzniknouti dokonalé lidské pokolení. Místo toho měl se rodičům, kteří pro svou hříšnou neposlušnost byli vyloučeni z rodiny Boží, rodiči hříšný, nedokonalý, zvrhlý a umírající rod. Slovo Boží popisuje výsledek takto: „Proto skrze jednoho člověka hřích vstoupil do světa, a skrze hřích vstoupila smrt, a tak na všechny lidi se rozšířila smrt, poněvadž všichni zhřešili.“ - Řím. 5:12; *Žilka*.

4 Proč tedy nechal Bůh Adama a Evu po staletí žít a přivádět děti na svět a tak vytvořit náš lidský rod? Adam a Eva byli zatíženi Božím rozsudkem. Bohem stanovené zákony dědičnosti způsobily, že všichni jejich potomci, celý lidský rod, byli od narození podroběni marnosti čili lidské pomíječnosti a zkaženosti. sklonům ke zlému, k pošetilostem a prázdňným nicotnostem. Všechny radosti života byly prchavé a pomíjející, protože nedokonalého, odsouzeného lidského tvora s jistotou čeká smrt. Dodnes, asi šest tisíc let od narození prvního dítěte, nemohlo člověčenstvo této „marnosti“ uniknouti lidským úsilím. Připustiv, aby se lidští tvorové za takových okolností rodili, podrobil všemohoucí Bůh Jehova celé lidské stvoření bez jeho vůle této „marnosti“. Avšak proč? Nebylo to vůči nám nespravedlivé, nebylo toto krátké vychutnání života za tak marných poměrů pro nás trýzní? Nikterak! Bylo to nevýslovné milosrdenství pro nás pro všechny. Bůh nezničil Adama a Evu hned, dokud ještě neměli děti, nýbrž milostivě dopustil, aby se lidské stvoření narodilo a bylo podroběno veškeré té „marnosti“, protože dal všem lidským tvorům drahocennou naději.

5 Jeden z Jehovových inspirovaných pisatelů obrací v listu ke křesťanské obci v Římě naši pozornost k tomuto bodu. Praví: „Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, jež se má zjevit na nás. Neboť vyčkávání tvorstva vyhlíží po tom, aby synové Boží byli zjeveni. Tvorstvo totiž bylo podroběno marnosti ne z vlastní vůle, ale vinou toho, který je tak podrobil, ovšem v naději, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a nabude svobody v slávě dítek Božích. Vždyť víme, že veškeré tvorstvo spolu s námi vzdychá a spolu bolestně zápasí až posavad. ... Naději jsme byli spaseni. Naděje však, jejíž předmět je vidět, není již nadějí. Vždyť, co někdo vidí, proč by k tomu upínal svou naději? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, vyhlížíme trpělivě.“ - Řím. 8:18-25; *Žilka*.

6 Zajisté nebyli jsme této marnosti podroběni podle své vlastní vůle. Naši prarodiče, Adam a Eva, ztratili pro neposlušnost svou dokonalost a opustili rodinu dítek Božích. My jsme s tím neměli nic společného. Z vůle rodičů narodili jsme se do této marnosti, a nikdo z nás nepřišel na svět jako dítko Boží. Jak tedy podrobil Bůh celé naše lidské stvoření marnosti, avšak s nadějí, takže můžeme být spaseni? A kdy? Jeho Slovo nám odpovídá. Bůh podrobil naše lidské stvoření v naději slovy, jež vyřkl v zahradě Eden krátce předtím, než odsoudil Adama a Evu k těžké práci, k bolestnému rození dětí a k smrti. Než vyslovil Jehova Bůh rozsudek nad Adamem a Evou, obrátil se jako soudce k satanovi, jenž použil zrádného hada k tomu, aby Evu a Adama přiměl k smrtonosné neposlušnosti vůči Bohu. Jehova pravil ďáblovi, zastoupenému hadem: „Prach žráti budeš po všechny dny života svého. Nadto nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (1. Mojž. 3:14,15) Toto prohlášení proti onomu starému hadu, satanovi, obsahovalo velikou naději, určitou naději totiž, že ten, jenž

zavedl bezbožnost, a všichni, kteří jej následují, mají být osvoboditelem zničení.

7 Teprve když se Jehova označil jako „Bůh naděje“, odsoudiv satana shora uvedenými slovy, promluvil k Adamovi a k Evě o přivádění dětí na svět. Kdyby nebylo této naděje na spasení, nemělo by narození lidských tvorů z Adama a Evy nijakého užítka pro tyto jejich potomky. Kdyby nebylo naděje na osvobození semenem Boží „ženy“, nebyl by všemohoucí Bůh neposlušné lidské dvojici dovolil, aby žili dále a vytvořili lidské stvoření, jež je nyní podroběno marnosti. Tato naděje, kterou dal Bůh ve svém milosrdenství, způsobila, že se vyplatilo narodit se mužům a ženám, kteří v tuto naději uvěří, podle ní jednájí a proto dosáhnou spasení. Že byli po několik let tohoto života podroběni marnosti pod panstvím ďáblovým, bylo stále ještě lépe než nepřijít v jsoucnost vůbec. Otevřela se jim podivuhodná příležitost, takže krátké podroběni marnosti nelze ani srovnat s budoucím pozhánáním a s budoucí slávou, jež jako svobodným synům Božím jim poskytuje Boží naděje.

NAŠE NADĚJE USTANOVENA

8 V okamžiku, kdy Jehova Bůh ohlásil Semeno své ženy, stalo se toto zaslíbené Semeno jedinou nadějí všech lidí, kteří se měli narodit. Jedině toto Semeno mělo být Božím nástrojem nebo služebníkem k vykoupění lidského stvoření z „marnosti“, které bylo podroběno pro svůj původ z odsouzených hříšníků Adama a Evy. Toto Semeno čili tento potomek měl být vytvořen z Boží „ženy“ a měl tudíž být Božím Synem. Všemohoucí Bůh, Otec, chtěl jej vytvořit a dát mu moc k rozdrčení hlavy hada, satana-ďábla, když mu onen starý had napřed způsobil ránu na patě. Protože ono zaslíbení v Edenu přišlo od Jehovy Boha a protože jeho konečné splnění záleží na něm, proto je Jehova „Bůh naděje“ a on je v prvé řadě nadějí celého lidského stvoření, nadějí na vysvobození z marného otroctví porušitelnosti ve slavnou, trvalou svobodu synů Božích. Počínaje Abelem, druhým synem Adama a Evy, byl tudíž Jehova Bůh nadějí všech věřících a věrných mužů a žen. - Jer. 14:7,8 a 50:7.

9 Jehovovo zaslíbení, že opatří ze své „ženy“ Semeno, bylo slibem, že s tímto Semenem jakožto svým králem zřídí spravedlivou vládu světa. Po staletí vzhlíželi předkové národa israelského k Jehovovi v naději, že opatří královské Semeno. Mezi těmito věruými předky byl Abraham, jenž žil ve dvacátém století před Kristem, a za jeho dnů poskytl Jehova další důkaz, že nezapomenu a neodchýlil se od svého zaslíbení v Edenu, že vzbudí královské Semeno vysvobození. Když Abrahamovi bylo 75 let, uvedl jej Bůh do Palestiny a slíbil, že dá tomuto bezdětnému Abrahamovi semeno, kterému dá tuto zemi. (1. Mojž. 12:7) Abraham sestárl o dalších 24 let, a stále ještě neměl semene ze své ženy, ze své manželky Sáry. Přesto však pevně setrval v Jehovově smlouvě čili v jeho zaslíbení, že jeho semeno bude jako hvězdy nebeské. (1. Mojž. 15:1-5)

3,4) Čemu nechal Bůh lidstvo od narození podrobiti, a proč?

5,6) Jak podrobil Bůh lidstvo bez naší vůle „v naději“?

7) S čím nelze srovnávat naše podroběni „marnosti“?

8) Koho ustanovil „Bůh naděje“ za jedinou nadějí člověka?

9) Proč musel Abraham věřit v naději, když již všechna naděje pomíjela?

Apoštol Pavel praví o Abrahamovi: „Abraham, když již všechna naděje pominula, přece v naději uvěřil, že se stane otcem mnohých národů podle slova: „Tak četné bude tvé potomstvo.“ Nepochabl ve víře, ač pozoroval, že jest již tělesně umrtven - bylo mu skoro sto let - a že lůno Sářino jest umrtveno. O slibu Božím nezapochyboval v nevěře, nýbrž byl zmocněn vírou, oslavil Boha a nabyl pevného přesvědčení, že Bůh jest mocen i učiniti, co slíbil.“ - Řím. 4:18-21; *Žilka*.

10 Ve stu letech stal se Abraham ze své ženy Sáry otcem syna Izáka. V pozdějších letech, když Izák byl statným jinochem, dal Jehova Bůh předstíniti, že Semeno jeho „ženy“ bude hadem potřeno na patě a zemře obětní smrtí. Tehdy vyzval Bůh Abrahama, aby obětoval svého milovaného syna Izáka na oltáři na hoře Moria u Jerusalema. Na hoře připravoval se Abraham učiniti tak, aniž by však pozbyl své víry v Boží zaslíbení Semene. Proč? Protože Abraham věřil v Boží moc vzkřísiti mrtvé. Apoštol Pavel píše o víře Abrahamově: „Vírou obětoval Abraham Izáka, když jej Bůh zkoušel; chtěl obětovati jediného syna, ačkoli přijal slib a ačkoli mu bylo řečeno: „V Izákovi ti bude v život uvedeno potomstvo“, poněvadž uvážil, že Bůh jest mocen i z mrtvých křísiti; proto jej také - v podobnosti řečeno - znova dostal.“ (Žid. 11:17-19; *Žilka*) Jehovův anděl zabránil Abrahamovi obětovati Izáka a místo něho dal berana pro oltář, načež řekl Jehova Abrahamovi: „Velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; a dědičně vládnouti bude símě tvé branami nepřátel svých. A požehnání budou v semeni tvém všickni národové země.“ (1. Mojž. 22:17,18) Tato smlouva čili tento slavnostní slib dokázal nejen že Bůh zůstal při svém původním zaslíbení v Edenu o Semeni ženy, ale též že toto Semeno mělo přijíti z rodové linie Abrahamovy. Když Abraham dostal takřka svého syna Izáka zpět z obětní smrti, tu to znázorňovalo, že Bůh svého vlastního Syna po poranění jeho paty vzkřísí ze smrti.

11 Všem národům a rodinám země bylo slíbeno, že jim bude požehnáno v Semeni „ženy“, v Semeni Abrahamově: tímto Semenem je proto onen Jehovou k tomu ustanovený, v něhož musí doufati všechny národy, i ty, jež existují v roce 1948. Kdo je tímto Semenem naděje? Je to potomek Abrahamův skrze jerusalemského krále Davida. Z té příčiny je nazýván „synem Davidovým“ a je dědicem věčného trůnu a království, jež Jehova slíbil upevniti v královské linii Davidově. (2. Sam. 7:12-17) Nebylo přenecháno nepoctivým politikům a světským náboženským kněžím a duchovním, aby zjistili, kdo je tímto Semenem „ženy“, tímto Semenem Abrahamovým a synem Davidovým. Když apoštol Petr mluvil k zástupu Židů v chrámě jerusalemském, tu pod vnuknutím ducha Božího označil Ježíše Krista jako toto Semeno a řekl: „Vy jste synové proroků a synové smlouvy, kterou Bůh smluvil s vašimi praotci, když řekl Abrahamovi: „V tvém potomstvu budou žehnány všechny rodiny země.“ Pro vás především vzkřísil Bůh svého služebníka a poslal jej, aby vám žehnal tím, že se každý z vás odvrátí od svých špatností.“ (Skutky 3:25,26; *Žilka*) Po letech psal Pavel pod inspirací: „Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i Semeni jeho. Nedí: A semenům, jako o mnohých, ale jako o jednom: A Semenu tvému, jenž jest Kristus.“ (Gal. 3:16) Nemůže býti pochybnosti: Ježíš Kristus, syn Davidův, jenž byl synem Izai, je Semenem k požehnání všech národů a v něho musí doufati národy.

VYVOLENÝ SLUŽEBNÍK

12 Jehova Bůh mnil rozhodně Ježíše Krista, když pravil svým prorokem Izaiášem: „Hle, služebník můj, kterého podpírám; můj vyvolený, kterého libuje duše má: Ducha svého položil jsem na něj; on přinese národům spravedlnost. ... přinese spravedlnost v pravdě. Neselže ani nezmalátní, dokud nezaloží spravedlnost na zemi; a ostrovy budou čekati na jeho zákon.“ (Iz. 42:1-4; *Amer. stand. př.*) Vyvarujeme se jakéhokoliv lidského, soukromého výkladu tohoto proroctví, obrátíme-li se k inspirované zprávě apoštola Matouše, jenž nám vypráví o četných zázracích Ježíšových, jenž uzdravoval nemocné a trpící, a pak praví: „I uzdravil je všechny a přikázal jim přísně, aby ho nerozhlašovali, aby se splnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše slovy: „Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, miláček můj, v němž jsem si zalíbil. Dám ducha svého na něj a bude zvěstovati soud národům. ... až přivede soud k vítězství; a ve jménu jeho budou doufati národové.“ - Mat. 12:15-21; *Sýkora*.

13 Pavel byl apoštolem naděje a nazval sám sebe „Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zřízení Boha spasitele našeho a Pána Jezukrista, naděje naší.“ (1. Tim. 1:1) Aby všechny národy mohly učinit Ježíše Krista svou nadějí, proto šel Pavel a kázal mezi pohanskými národy. Na podporu své kazatelské činnosti mezi těmito nežidy uvedl řadu biblických proroctví, mezi jiným též Izaiáše 11:10, jež praví: „A opět Izaiáš dí: Budeť kořen Jesse, a ten, jenž povstane panovati nad pohany, v němž pohané doufati budou. Bůh pak naděje naplní vás všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého.“ (Řím. 15:12,13) Náboženské duchovenstvo křesťanstva zřejmě neposlouchá Izaiášem vysloveného rozkazu Božího a nenásleduje příkladu apoštola Pavla. V této světové krizi prohlašuje, že nadějí světa je organisace Spojených národů anebo jiná lidská náhražka Božího království pod Ježíšem Kristem, Semenem „ženy“. Jehova Bůh nenaplní takové náboženství všelikou radostí a pokojem a hojností naděje, jestliže neuvěří v Jehovova ustanoveného služebníka, v „naději naší“.

VZKŘÍŠENÍ SEMENE

14 Když Ježíš Kristus dlel na zemi, nebyl podroben marnosti s ostatním lidským stvořením a nepotřeboval tudíž býti z ní vysvobozen. To bylo příčisti skutečnosti, že neobdržel svůj život od Adama, nýbrž že byl Synem Boha s nebe: jeho nebeský život byl přenesen do lůna panny, jež pocházela z krále Davida. Jelikož jeho život pocházel z Boha, proto nebyl svým zrozením židovskou pannou zatížen odsouzením, hříšností, porušením a smrtelností, nýbrž vyrostl v zralého, dokonalého muže. Byl tudíž způsobilý obětovati se jako dokonalá oběť na Božím oltáři ve prospěch lidstva a státi se tak pravým veleknězem pro Jehovu Boha. Slovo Boží proto o něm praví: „Takový velekněz se nám hodil, svatý, neviný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, povýše-

10) Proč muselo Semeno býti semenem Abrahamovým a proč muselo býti vzkříseno z mrtvých?

11) Koho označili Petr a Pavel jako Semeno Abrahamovo?

12) Jak víme, v koho jménu musí doufati národy?

13) Proč kázal Pavel - maje k tomu dobrý biblický důvod - mezi pohanskými národy?

14) Proč nás může Ježíš jako velekněz vysvoboditi z marnosti a otroctví?

ný nad nebesa, jenž ... obětoval sám sebe.“ (Žid. 7:26, 27; *Žilka*) Tato životně důležitá skutečnost ještě více vyzdvihuje nutnost, že musíme v něho skládat své naděje. Pouze skrze něho můžeme být vysvobozeni z marnosti a z otroctví, jimž jsme podrobeni od narození.

15 Syn Boží sestoupil na zem a stal se dokonalým člověkem, aby zemřel obětí smrtí, aby ospravedlnil Boží zaslíbení o Semeni a aby zmařil všechna zlá díla onoho starého hada, satana-ďábla, tím že rozdrtil hlavu hada. Všichni z lidského stvoření, kteří se měli státí dětmi Božími, byli účastni těla a krve; aby je tedy vysvobodil z otroctví porušení smrtí, musel se Syn Boží rovněž státí tělem a krví, nesměl však být podroben marnosti a porušení. Musel zemřít nikoli následkem zděděného lidského otroctví smrti a porušení, ale proto, že pro jeho věrnou ryzost před Bohem rozdrtil had jeho patu. Aby jeho smrt byla, obětí smrtí na vykoupění porobeného lidstva, musela to být smrt nevinného dokonalého člověka, jenž byl Bohu přijatelný. Boží Slovo nám to vysvětluje takto: „Poněvadž tedy dítky byly účastny těla a krve, zúčastnil se jich podobně i on, aby smrtí zkazil [pro každého] toho, jenž měl moc nad smrtí, to jest ďábla, a (aby) vysvobodil ty, kteří strachem před smrtí byli po celý život drženi v porobě. Vždyť nikde se neujímá andělů, nýbrž ujímá se potomstva [semene] Abrahamova.“ (Žid. 2:14-16; *Sýkora*) Satanovi bylo dovoleno vykonávat moc, aby mohl pronásledovat a zabíjet ty, kteří se obrátili k Bohu. Z té příčiny byli četní muži a ženy, ze strachu před takovou smrtí rukou ďáblou, udržováni v otroctví hříchu a satana. Nyní však mohl Ježíš svou obětí smrtí „zkaziti“ smrt, kterou uvedl ďábel na lidí, protože Ježíš je mohl vzkřísiti z mrtvých.

16 Ježíš neměl strachu ze smrti, kterou naň uvedl ďábel a jeho bezbožné semeno, nýbrž ve shodě s Jehovovým zaslíbením v Edenu nechal si rozdrtití hadem patu. Věděl, že had, satan-ďábel, mohl zabít pouze lidské tělo, že však neměl moci nad jeho budoucím životem čili jeho duši. Ježíš se bál všemohoucího Boha, jenž jej mohl vzkřísiti z mrtvých. Aby se Bohu zalíbilo tak učiniti, proto zachoval Ježíš svou nevinu a věrnost Bohu až do ukrutné smrti rukou satanova semene. Avšak právě touto svou smrtí prokázal se hodným býtí vítězným Semenem Boží „ženy“, jež mělo

zničiti bezbožného hada-ďábla, který svou moc smrti vždy zneužíval. Semeno Ježíš Kristus „zkazí“ všechnu tu smrt, kterou způsobil ďábel po všechna ta staletí těm, kdo se odhodlali sloužiti otevřeně Bohu. Tím, že Semeno, Ježíš Kristus, může zmařiti moc ďáblou, osvobozuje nyní četné muže a ženy, kteří ze strachu před ďáblou mocí smrti byli po celý svůj život v otroctví satana a hříchu. Ti se nyní těší svobodě dítek Božích.

17 Osud Ježíšův, rozdrtilitele hlavy hadovy, závisel na tom, zda jeho Otec Jehova má moc vzkříšení. Malý ostatek Židů za dnů Ježíšových kladl své naděje v něho jakožto vyvoleného služebníka Božího, jenž měl zříditi království Boží a osvoboditi jeho vyvolený lid izraelský. Když však Ježíš zemřel na mučednickém dřevě - zdánlivě Bohem opuštěn a takřka hadem na patě rozdrčen - tu se zdálo, jakoby všechny naděje tohoto ostatku věřících Židů byly zničeny. Třetího dne po jeho smrti a pohřbu řekli jeho učedníci: „Velekněží a náčelníci naši ho vydali, aby byl odsouzen k smrti, a ukřižovali ho. My však jsme se nadáli, že on to jest, jenž má vykoupiti lid izraelský.“ (Luk. 24:20,21; *Sýkora*) Když se jim pak Ježíš dal poznati jako třetího dne vzkříšený, tu jejich naděje opět oživila. Stala se „nadějí živou“. Avšak bylo ještě nutno objasniti učedníkům, čeho jim bylo třeba očekávati a k čemu měli upínati své tužby. Když se apoštol Natanael poprvé setkal s Ježíšem, řekl mu: „Ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský“, a do té doby stále ještě měli apoštolé na mysli pozemský národ přirozeného Israele. Čtyřicátého dne po Ježíšově zmrtvýchvstání, právě než se vrátil do nebe, tázali se jej: „Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?“ (Jan 1:49; Skutky 1:6) Po jeho vystoupení do nebe poznali pak, že nebude pozemským králem nad národem izraelským. Pouze nebeský král na pravici Boží mohl rozdrtití hlavu mocného nadlidského hada. Jehova vzkřísil Ježíše jako nesmrtelnou osobu duchovní, a tím bylo Ježíši umožněno státí se králem na pravici Boží, jenž to dovede vykonati. SVa z 15. dubna 1948.

15,16) a) Jakého druhu smrti bylo třeba, aby satan byl zmařen? b) Jak vysvobozuje Ježíš lidi z doživotního otroctví strachu?

17) Na jaké moci závisel osud Ježíšův, „naděje naší“?

„Živá naděje“

KDYŽ Ježíš vstal z mrtvých a jako oslavený duchovní tvor vstoupil do nebe, co se tu stalo správnou nadějí věrných jeho učedníků na zemi? A je to táž naděje, kterou mohou mítí všichni lidé dobré vůle dnes, tedy po devatenácti stech letech? Ke křesťanům prvního století praví apoštol Petr: „Veleben budiž Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, jenž nás ze svého mnohého milosrdenství znovu zrodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých, k dědictví nezníčitelnému, neposkrvněnému a nevadnoucímu, jež jest uschováno v nebi pro vás, kteří jste z moci Boží hlídání vírou k spáse, jež jest připravena, aby se zjevila v konečném času. Nad tím jásejte, i když jste teď ještě na krátko byli zarmoucení rozmanitými zkouškami, aby vaše víra, třibením osvědčená jako cennější nad pomíjející zlato, jež bývá ohněm zkoumáno, byla shledána k vaší chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista.

Toho milujte, ač jste ho neviděli; v něj věřte, ač ho ještě nevidíte, a radujte se nevýslovnou a slavnou radostí, poněvadž se vám dostane cíle víry, totiž spásy duší.“ (1. Petra 1:3-9; *Žilka*) První, raní údové křesťanské obce byli tedy Bohem znovu zrozeni nebo zplození k „živé naději“, a vzkříšení Ježíše Krista ze stavu smrti je s tím v důležité souvislosti.

2 Petrova slova zřetelně ukazují, že živá naděje je nadějí na věčný život v nebi pro věrné křesťanské shromáždění následovníků šlépějí Ježíšových. Spása jejich duší, kterou měla jejich víra býtí odměněna, nebyla spása k životu na raijské zemi, nýbrž k životu v nebi. Podle slov Petrových je v nebi uschováno nezni-

1) K čemu byli podle slov Petrových křesťané zplozeni? A čím?

2) Kde má se tedy jejich naděje uskutečniti, a proč?

čitelné, neposkvrněné a nevadnoucí dědictví pro ně, a do nebe šel Ježíš po svém vzkříšení. To je důvod, proč ho více neviděli, a proč jej ti, kteří později v něj uvěřili, nikdy neviděli, ani v těle. Ježíš není více tělem a krví, není více dokonalým člověkem, neboť „tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou“ a žádný člověk nemůže Boha vidět a zůstat naživu. - 1. Kor. 15:50; Jan 6:46; 2. Mojž. 33:20.

3 Petr nám praví jasně, že Ježíš nevstal jako lidský tvor, jímž kdysi byl. V témž listu píše Petr: „Vždyť i Kristus zemřel jednou za hříchy naše - spravedlivý ze nespravedlivé - aby nás přivedl k Bohu, byv usmrčen [jak?] sice podle těla, ale oživen [jak?] podle ducha. V něm přišel hlásal také těm duchům, kteří byli ve vězení.“ (1. Petra 3:18,19; *Sýkora*) Ježíš Kristus není tudíž lidským králem, ale králem nebeským, duchovním, stejně jako Jehova Bůh jest duch a panuje jako duchovní nejvyšší vládce nad celým vesmírem. Ježíš řekl: „Bůh duch jest.“ Při svém zmrtvýchvstání stal se Ježíš slavným jako jeho Otec, stal se „výslovným obrazem jeho osoby“ (angl. b.) a „posadil se na pravici velebnosti na výsostech, tím důstojnější nad anděly učiněn“ (Jan 4:24; Žid. 1:3,4) Maje nyní větší moc než andělé nebesí, je oslavený Ježíš Kristus daleko mocnější než had, satan-ďábel, a může jej i všechny jeho demony rozdrtit a zničit. (Mat. 28:18) A on to učiní.

4 Království Semene Boží „ženy“, ve které smíme doufat podle Božího zaslíbení v Edenu, je královstvím nebeským. Věrné shromáždění následovníků šlépějí Kristových má naději, že bude s ním spojeno v tomto království. V souladu s touto nadějí vzdaluje se politiky vlád tohoto světa a hledá „nejprv království Božího a spravedlnosti jeho“, jak mu to přikázal Ježíš ve svém kázání na hoře. (Mat. 6:33) Petr nám praví, že v době, kdy vstoupil Ježíš do nebe, splnil se Žalm 110:1, jenž zní: „Rekl Jehova Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.“ (Skutky 2:32-36) Dal tedy Ježíš vítězným následovníkům svých šlépějí nebeskou naději, když řekl apoštolu Janovi ve Zjevení: „Kdož zvítězí, dám jemu sedět s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ - Zjev. 3:21.

5 Naděje na místo s Ježíšem Kristem v jeho nebeském království je omezena na určitý počet, neboť Zjevení nám odhaluje, že toliko 144.000 vítězů čili přemožitelů dostane se v království s ním na trůn. Toto království je znázorněno horou Sion, na které kdysi vládl král David. Ve Zjevení 14:1,3 je psáno: „Aj, Beránek [obětovaný Ježíš] stál na hoře Sion, a s ním stočtyřicet a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých. ...A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, ...a žádný nemohl se naučit té písni, jediné těch sto čtyřicet a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni ze země.“

JAK ZNOVU ZPLOZENÍ?

6 Petr praví Božím vyvoleným neboli pro království vybraným, že Bůh Otec je znovu zplodil k této živé naději vzkříšením Ježíše z mrtvých. Spoludědci v království nejsou však znovu zplodeni k živé naději vzkříšením Ježíše; životodárce Jehova Bůh je to, jenž plodí, vytváří čili stává se otcem duchovních dětí pro nebeské království. Vzkříšení jeho Syna Ježíše Krista je však základem, na kterém zplodil další takové duchovní děti. Jak to? Protože vzkříšením bylo rozdr-

cené Semeno „ženy“ Boží přivedeno zpět k životu a mohlo vstoupiti do nebe a posaditi se na pravici Boží. Tak mohlo se též objeviti před tváří Boží jako jeho velebně a mohlo Bohu předložit hodnotu čili zásluhu lidské oběti, kterou obětovalo. Touto obětí mohlo vykoupiti své oddané následovníky z „poroby porušení“ čili „marnosti“, které byli podrobeni skrze hříšníka Adama (Žid. 9:24) V obsáhlejší výkladu píše apoštol spoludědicům Kristovým pro království: „Nevstali z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste v hříších svých. A tak i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli, Jestližež pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí. Ale vstal jest z mrtvých Kristus, prvotiny těch, kteříž zesnuli. Neboť poněvadž skrze člověka smrt, také i skrze člověka vzkříšení z mrtvých. Neboť jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni oživeni budou.“ (1. Kor. 15:17-22) V Ježíši Kristu spočívá tedy naděje věrných křesťanů, nejenom v tomto životě, ale i v zaslíbeném království.

7 Nikoliv vzkříšením Kristovým samotným, přece však na základě tohoto vzkříšení jsou dědicové živé nebeské naděje Bohem Otcem znovu zplodeni. V témž prvním listě k nebeským dědicům poukazuje Petr i na dalšího mocného činitele, jenž v otázce znovuzplodění padá na váhu. Jest to Slovo Boží, jak vycházelo ode dnů Edenu, Petr praví těmto duchovním dítkám Božím: „Milujte se vespolek upřímně ze srdce čistého; vždyť jste znovuzrozeni nikoli ze semene porušitelného, nýbrž neporušitelného, slovem Božím živým, a to zůstávajícím... „ale slovo Páně zůstává na věky“. A to je to slovo, které vám bylo hlášáno v evangeliu. Odložte tedy veškerou zlobu a všechnu lest i pokrytství, a závist a všecko utrhaní; jakožto dítky novorozené požadujte mléka duchovního, čistého, abyste jím vyrostli ke spáse.“ (1. Petra 1:22 až 2:2; *Sýkora*) Toto „mléko“ najdeme ve Slově Božím.

8 Aby se oněch 144.000 mohlo státi dědici neporušitelného dědictví v nebi ve společnosti Ježíše Krista, k tomu je třeba, aby je Bůh Otec znovu zplodil. Proč znovu? Protože byli původně zplodeni Adamem, a Adam nemohl nikoho zploditi k duchovnímu, nebeskému dědictví. Adam byl z této země, byl zemský, a Bůh, jeho stvořitel, dal mu pouze pozemské, lidské vyhlídky. Přirozeným množením nemohou Adamovy děti na stupnici života vystoupiti výše než jejich otec. Mímoto zplodil Adam děti ze své ženy Evy teprve potom, když oba zhřešili, přišli pod Boží rozsudek a padli z lidské dokonalosti do porušení. Skrze Adama přišla na všechny lidi smrt. Všichni jeho potomci narodili se k smrtelnému bytí, k otroctví porušení a marnosti. Aby mohli býti jako lidské duše spaseni k věčnému životu, bylo napřed třeba, aby je výkupná oběť vykoupila ze zatracení a ze smrti. K tomu stal se Syn Boží „tělem“, byv učiněn „maličko nižším andělů“. (Jan 1:14; Žid. 2:9; Žalm 8:5,6) Aby však 144.000 pod odsouzením stojících potomků Adamových mohli zděditi nebeské království s Ježíšem Kristem, jenž je nyní „důstojnější nad anděly učiněn“, museli býti nejen

- 3) Jak byl Ježíš vzkříšen, a nad koho byl povýšen?
- 4) Jaký trůn to musel býti, který slíbil Ježíš křesťanům?
- 5) Kolik tvorů dosáhne tohoto trůnu, a jak to víme?
- 6) Jak tomu máme rozuměti, že Bůh je plodí vzkříšením Kristovým?
- 7) Čím musí býti znovuzplodeny ony 144.000?
- 8,9) Jak vejdou do svého nebeského dědictví, a co následuje potom?

vykoupení, ale i zplození otcem odlišným od Adama, totiž nebeským otcem, jenž může dáti nebeský život a duchovní dědictví v nebi. Proto je Jehova Bůh, Otec Ježíše Krista, znovu zplodil a přijal je tak za své dědice. - Gal. 4:4-7.

9 Těchto 144.000 křesťanských věřících zasvětil se Bohu a následují šlépějí Ježíše Krista až do smrti. Jejich znovuzplození je to, co z nich dělá duchovní dítky Boží a jeho dědice s nebeskou nadějí. Stejně jako jejich vykupitel Ježíš vešel do nebeského dědictví tak, že položil svůj pozemský, lidský život a byl vzkříšen z mrtvých, stejně je tomu s oněmi 144.000. Musí vejít do svého dědictví nahoře tím, že položí svůj lidský život a jsou vzkříšeni ze smrti k životu na nebi v době, kdy se zřizuje Boží království se Semenem jeho „ženy“ na trůně. Tehdy budou tyto duchovní dítky Boží zjeveny v nebeské moci s Ježíšem. Po tomto zjevení budou vylita pozemská požehnání na všechny národy a pokolení země, na veškeré lidské stvoření. Proto inspiroval Bůh apoštola Pavla, aby napsal oněm 144.000 tato slova:

10 „Ano, i Duch vydává svědectví s duchem naším, že jsme dítkami Božími. Jsme-li však dítkami, (jsme) i dědici: dědici Božími a spoludědici Kristovými, ačli spolu s ním trpíme, abychom s ním i oslavení byli. Myslím totiž, že utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás. Vždyť i tvorstvo očekává s toužebností zjevení synů Božích. Neboť marnosti bylo poddáno tvorstvo, nikoli dobrovolně, nýbrž pro [skrze] toho, jenž je poddal s nadějí, že i to tvorstvo bude osvobozeno od poroby porušení ve svobodu slávy synů Božích. Víme zajisté, že veškeré tvorstvo spolu sténá a trpí bolest až dosud. A nejen ono, nýbrž i my, ač máme prvotiny Ducha, i my sami v sobě sténáme, očekávající synovství [adopci], (totiž) vykoupění těla svého. Neboť (jen) co do naděje byli jsme spaseni.“ - Řím. 8:16-24; *Sýkora*.

11 Petr praví o 144.000 dědicích království, že jsou „znovuzrozeni nikoli ze semene porušitelného, nýbrž neporušitelného, slovem Božím“ (1. Petra 1:23; *Sýkora*) Plemenné semeno, jímž zplodil Adam naše pokolení, bylo semenem porušitelným, v němž hřích působil porušení a jež v sobě neslo odsouzení k smrti. Když však Bůh Otec plodí zasvěcené věřící z lidí v duchovní syny nebo dítky, pak je plodí znovu semenem neporušitelným, to jest obzobuje čili obnovuje je k životu a jsoucnosti neporušitelným prostředkem, totiž mocí svého ducha čili svou účinnou silou. Aby mohli nebeské království Boží viděti a do něho vejít, musí býti znovuzplození neboli obnoveni jeho duchem čili jeho účinnou silou. Ježíš řekl k Nikodemovi: „Nenarodí-li se kdo znova, nemůže viděti království Božího. .. Nenarodí-li se kdo znova z vody a Ducha (svatého), nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, tělo jest, a co se narodilo z Ducha, duch jest.“ (Jan 3:3-6; *Sýkora*) Tak se jim dostane začátku k duchovnímu životu, dokud ještě žijí v těle na zemi; a zůstanou-li věrni až do smrti, jsou pak ve vzkříšení plně zrozeni z ducha. Pak budou údové těla oněch 144 tisíců věrných následovníků Ježíše Krista „všickni proměnění ... mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme. Musí zajisté toto porušitelné (tělo) obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.“ Tak to píše apoštol Pavel 144.000 údům těla v 1. Korintským 15:51-53.

„SLOVEM“

12 Petr praví, že Bůh znovu plodí ony 144.000 „k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých“.

Dále praví, že jsou znovuzplození ze semene neporušitelného nebo nepomíjejícího, totiž „živým a trvalým slovem Božím“. „To je slovo“, praví, „které vám bylo zvěstováno jako evangelium.“ (1. Petra 1:3,23,25; *Žilka*) Bůh Otec je znovuplodí svým duchem čili svou účinnou silou, avšak toto zplození musí mít vztah k jeho slovu, jež bylo napsáno a žije dále a je kázáno až do tohoto dne.

13 Aby ony 144.000 mohly vstoupiti v rozumný styk s Bohem, musí se jim dostat poznání jeho slova evangelia čili dobrého poselství. Toto slovo evangelia musí se jim kázati nebo předložiti, aby poznali předsevzetí, jež Bůh chce provéstí Semenem své „ženy“, a aby nabylí vědomí o slavné nebeské příležitosti, kterou předkládá Bůh 144.000 tvorům z lidstva. Boží Slovo je seznámuje s touto nebeskou nadějí; a jedině poznáním jeho Slova může se v jejich srdcích vytvořiti taková naděje, jestliže vykonali kroky, jež Bůh k tomu požaduje. Jak to vyjadřuje Pavel v Římanům 15:4: „Neboť kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou, abychom skrze trpělivost a potěšení Písem nadějí měli.“ K znovuzplození oněch 144.000 k živé nebeské naději bylo tedy nutno, aby Bůh Otec poslal jak své slovo tak i svého ducha. Se zřetelem k tomu chápeme prohlášení Jakubovo k oněm 144.000 vyvolených Božích: „Z vlastní vůle nám dal zroditi se slovem pravdy, abychom byli jakousi prvotinou jeho tvorů.“ - Jak. 1:18, *Žilka*; Jan 6:63.

14 Písmo svaté znázorňuje Slovo Boží pro jeho očišťující moc jako čistou vodu. Ve shodě s tím píše Pavel: „Jako i Kristus miloval Církev, a vydal sebe samého za ní, očistiv ji obmytím vody v slovu.“ (Efez. 5:25, 26) „Čistou řekou vody života“, ze které jsou zadarmo, jest nepochybně míněno zjevené slovo Boží. (Zjev. 22:1,17; *Slov. b.*) Ježíš nemínil vodu křtu, nýbrž vodu zjeveného slova Božího, když vyřkl slova: „Nenarodí-li se kdo znova z vody a z Ducha svatého, nemůže vjíti do království Božího.“ Křest v doslovné vodě je věcí okamžiku, ale očišťující slovo Boží a jeho ducha potřebují ony 144.000 po celý svůj pozemský běh až do smrti. Zůstane-li v těchto 144.000 Boží slovo a jeho duch, pak v nich zůstává jeho semeno, a oni se nedopustí úmyslně hříchu; jak je psáno: „Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; neboť símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, neboť z Boha narozen jest. Po tomto zjevení jsou synové Boží.“ (1. Jana 3:9,10) Pomocí ducha Božího a jeho očišťujícího slova vedou čistý život. Jejich naděje, jež je založena na Slovu Božím, není pouhou duchovní představou; je to účinná, hnací síla v jejich životě, je to naděje očišťující. Proto byla k oněm 144.000 napsána tato slova: „Víme, že mu, až se zjeví, budeme podobní, poněvadž jej budeme viděti, tak jak jest. Každý, kdo má tuto naději v něho, očisťuje se, jako on [Pán Bůh] je čistý.“ - 1. Jana 3:2,3; *Žilka*.

NADĚJE TĚCH, KTERÍ JSOU MIMO ONY 144.000

15 *Ročenska svědků Jehovových 1948* (angl.) praví na stranách 22 a 23, že v roce 1947 vycházelo průměr-

- 10) Proč a jakým semenem plodí je Bůh znovu?
- 11,12) Čím je plodí jinak ještě, kromě duchem, a proč?
- 13) Co je voda, ze které jsou zplození stejně jako z ducha?
- 14) Jak zůstává símě Boží v nich? S jakým účinkem?
- 15) Jaké otázky vyvstanou vzhledem k oznámenému počtu 207.552 dnešních kazatelů evangelia?

ně 181.071 svědků čili sluhů evangelia měsíc co měsíc do pole, aby kázali poselství o království „veřejně a dům od domu“. Ba v jednom zvláštním měsíci bylo jich na celém světě dokonce 207.552. Připomeňme si, že v nebeském království je pouze 144.000 spoludědiců s Ježíšem Kristem a že Jehova Bůh je připravoval, plodil a zkoušel po celých uplynulých 1900 let, takže dnes je třeba poize jakéhosi zbytku k doplnění celkového počtu těchto spoludědiců Ježíšových. Zřejmě nemůže tedy všech shora zmíněných 207.552 zvěstovatelů evangelia nebo 181.071 pravidelných měsíčních zvěstovatelů dosáhnouti tohoto království nebo býti pro ně připraveno a nalézt v něm volné místo, neboť dnešní číslíce značně převyšují předem určený počet 144.000. Co teď? Je snad oněch více než 200.000 lidí dnešní doby určeno k odpadnutí, tak aby zůstal toliko malý zbytek, jehož je třeba pro království? Nikoli, neboť proctví naznačuje, že tento počet v dalších letech ještě poroste na dosud neznámou čili nepředpověděnou číslíci. Což má tedy býti velká většina těchto statisíců zvěstovatelů evangelia zklamána ve své naději, protože se jí nedostane vejíti do nebeského království? Nikoli, ani jeden z těch, kdož stojí mimo věrný zbytek, nebude zklamán ve svých nadějích na blížící se nový svět spravedlnosti. Chceme to vysvětliti.

16 Nuže, v neděli dne 6. dubna 1947 bylo při oslavě památky na smrt Kristovu přítomno na celém světě celkem 339.125 osob, avšak pouze 26.745 přijalo symboly památné večeře, chléb a víno, aby tak vyznali, že jsou údy duchem zplazeného zbytku dědiců království. To znamená, že necelá dvanáctina na slavnosti přítomných vyznala, že je připravena pro království čili že má naději, že je získá svou věrností až do smrti. V témž měsíci dubnu bylo 201.009 zvěstovatelů evangelia na celém světě ve službě v poli oproti 26.745 těch, kteří přijali symboly památné večeře. Jakou naději tedy máme míti pro ony více než 174.000 ostatních zvěstovatelů evangelia? Boží Slovo, jímž vložil Jehova královskou naději do srdcí a myslí oněch 144.000, ukazuje, že těmto „jiným ovcím“ je předložena naděje pozemská.

17 Podívejme se do 7. kapitoly Zjevení! Tam dal Ježíš Kristus svým andělem apoštolu Janovi zjevení o tomto „velikém zástupu“, jehož nadějí je věčný život v ráji, který bude královstvím Božím zřízen na zemi. Napřed dal anděl Kristův Janovi vidění, v němž mu ukázal, že 144.000 duchovních Israelitů jsou zapečetěny pro království. Hned po tomto vidění o třídě království praví Jan: „Potom jsem uviděl zástup veliký, jehož spočítati nikdo nemohl, ze všech národů a pokolení a kmenů i jazyků, ani stojí před trůnem a před Beránkem oděni v roucha bílá a mají palmy v rukou svých: a volali hlasem velikým, řkouce: ‚Spása Bohu našemu, jenž sedí na trůně, a Beránkově.‘ ... To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali roucha svá a zbilili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu dnem i nocí v chrámě jeho, a ten, jenž sedí na trůně [totiž Bůh], bude přebývati nad nimi. Nebudou již lačněti ani žízniti, a nebude bítí na ně slunce, aniž jaké horko, neboť Beránek [obětovaný Ježíš, dobrý pastýř], který jest uprostřed trůnu, bude bude je pásti a dovede je ku prameni vod živých, a Bůh setře všelikou slzu s očí jejich.“ - Zjev. 7:9-17; *Sýkora*.

18 Veliké množství lidí dobré vůle v přítomné době, jež již překročilo počet všech údů třídy království, patří ke shora popsanému „velikému zástupu“ Božích „jiných ovcí“, jenž vystoupil v pravý čas ve splnění

shora zmíněného vidění. Podle rozumových úvah byl to pravý čas pro jeho vystoupení, protože takřka veškeré členstvo oněch 144.000 bylo vyvoleno a zapečetěno a pouze zlomek, zbytek tohoto počtu zůstal na zemi. Jelikož právě tento zbytek je ještě nutný k doplnění třídy království, je tato okolnost jedním z četných znamení přítomné doby, z nichž vysvítá, že Boží království pod Sememem jeho „ženy“ je zřízeno a že se blíží závěrečný konec světa satanova.

19 Podle toho je tedy čas pro mohutné světaširé svědectví o království Božím; toto dílo bylo by však větší než může zmocí a vykonati ve splnění Matouše 24:14 královský zbytek sám. Proto shromažďuje dobrý pastýř „veliký zástup“ „jiných ovcí“ do ohrady spolu s zbytkem, aby s ním mohly býti účastny podivuhodných předností svědectví o království. (Jan 10:16) Svou účastí na svědeckém díle pozdravují údové „velikého zástupu“ Jehovu Boha na trůně universální svrchovanosti i jeho vládnoucího krále, Beránka, Ježíše Krista; hlasitě volají, že jejich nadějí na spasení v této době velikého soužení není žádné lidské zřízení, nýbrž jedině Jehova Bůh a jeho milovaný Beránek, Ježíš Kristus. Zasvětili se Bohu a zvěstují království Semene jeho „ženy“, a proto jsou zobrazení v postavení přízně před trůnem Božím, sloužíce mu dnem i nocí v jeho chrámě jednomyslně s duchovním zbytkem. Četní z „velikého zástupu“ budou zachováni, zůstanou-li věrni až do konečné bitvy armageddonské; přežijí konec tohoto světa a vejdou do pozemských požehnaní spravedlivého nového světa, aniž by zemřeli. Kdo však zemře ve věrnosti před onou dobou, bude pod tisíciletým panstvím Kristovým vzkříšen k věčnému životu na zemi. - Jan 5:28, 29.

ZNAJÍ SVOU NADĚJI

20 Jak ví dnes Bohu zasvěcený člověk, zda patří ke královskému zbytku anebo k „velikému zástupu“ „jiných ovcí“, jenž má pozemské určení? To není věcí citu. Je to věcí naděje, věcí svědectví, jež dává Bůh dotýcnému svým zjeveným Slovem. Údové zbytku vědí, že jsou připraveni pro království, protože splnili předběžné podmínky vyjádřené v Slově Božím. Bůh je zplodil svým duchem čili svou účinnou silou jako své duchovní dítky a oni vědí z jeho Slova, jež jim zjevil, co jest jejich nadějí. V souladu s jejich „živou nadějí“ na věčný život v nebeském království vymizely z jejich myslí a tužeb všechny vyhlídky na věčný život pod královstvím na zemi. S důvěrou vyhlížejí vstříc době, kdy je Kristus vzkřísí ze smrti a přijme je na místo na trůně u sebe. (Tit. 3:7; 2:13) Důvěryplně vyznávají svou nadějí přede všemi, kdo žádají „od vás počet z naděje vaší“, činí to však s pokorou a s bázní, že by se mohli prokázati nevěrní a nehodní než získají cenu. - 1. Petra 3:15; *Sýkora*.

21 Podle téhož znamení, totiž podle naděje dané jim zjeveným Slovem Božím, poznává dnešní zástup „jiných ovcí“, co má očekávati, a je naplněn radostí a posílněn živou nadějí na věčný život pozemský pod Božím královstvím. V roce 1935 odhalil Jehova skrze

16) Kolik osob v celém světě má nadějí státi se údy království?

17) Kde je tento pozemský zástup předpověděn, a jak je popsán?

18,19) a) Proč přišel pravý čas, aby vystoupili? b) Jak stojí před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě?

20) Jak ví duchovní zbytek, co jest jeho nadějí?

21) Jak pozná „veliký zástup“ dnes svoji nadějí?

své Semeno Ježíše Krista všem zasvěceným na zemi, že „veliký zástup“ ve Zjevení, kapitola 7, je lidskou třídou, kterou čeká věčný život pozemský pod panstvím Ježíše Krista a jeho 144.000 údů. (Viz článek „Veliký zástup“ ve *Strážné Věži* z 1. prosince 1935.) V následujícím služebním roce, to jest od září 1935 do září 1936, přijalo v samotných Spojených státech ještě 25.435 zasvěcených osob chléb a víno památné večeře při celkovém počtu přítomných 35.172. Dnes se ukazuje, že velká většina těch zasvěcených ve Spojených státech amerických, kteří byli v roce 1947 přítomni na slavnosti památné večeře (10.795 přijalo symboly ze 105.897 přítomných), osvojili si pozemskou naději „velikého zástupu“ „jiných ovcí“. Od roku 1918 po Kr., kdy skončila první světová válka, zasvítily občas blesky pravdy o této pozemské třídě, jež je nyní shromažďována k nekončícímu životu v rajske domovině na zemi. Avšak onen blesk pravdy v roce 1935 o Zjevení 7:9-17 osvětlil toto vidění zvláště jasně. Vrhel jasné světlo na pozemskou naději tohoto velikého zástupu zasvěcených služebníků Božích a Kristových. S radostí ji uvítali jako naději, kterou jim dal Jehova k jejich útěše a radosti, k jejich povzbuzení a posílení.

22 Naděje velikého zástupu je nadějí z Božího Slova, osvětleného odhalující mocí ducha Božího. A jako praví žalmista čtyřikrát v Žalmu 119, tak praví i údově tohoto zástupu: „Na slovo tvé očekávám (dou-

fám; *Luther*).“ (Žalm 119:74, 81, 114, 147; též 130:5) Poznávají časy, v nichž žijeme. Vědí, že je to doba přechodu ze starého světa satana-ďábla do nového světa Jehovova Semene jeho „ženy“. Vědí, že všichni z duchovního zbytku záhy vejdou do uskutečnění nebeské naděje, že však Semeno Ježíš Kristus rozevře v Armageddonu hlavu hada a uvede věrný veliký stup do slastiplných předností očištěné země ve spovedlivém novém světě bez konce. To jest jejich oprávněná naděje. V této naději trvají z dobré příčiny v očekávání, že se v Bohem stanovený čas plně uskuteční.

23 Duchovní ostatek spolu s „velikým zástupem“ „jiných ovcí“ vyznávají nyní všude veřejně, že Jehov Bůh a Ježíš Kristus jsou jediní, v něž může doufat. Vzdychající tvorstvo. Vytvrvalým vydáváním svědectví na celé zemi přinášejí zjevené Slovo Boží nespočetným zástupům dalších lidí. Tím přijímají nyní i jiní lidé dobré vůle do svých srdcí pravou naději, že Boží království pod vedením Ježíše Krista je jedinou vládou, která určitě splní všechna naše vroucí přání, ať už nebeská nebo pozemská, k našemu věčnému uspokojení, začej chceme všechen dík vzdátí Jehovovi Bohu skrze Ježíše Krista! SVa z 15. dubna 1948.

22) Proč mají oprávněnou naději, v níž mají vytvrvat?

23) Jakou naději vštěpují nyní ostatek i veliký zástup jiným, a jak?

„Kořen všeho zlého“

Zhoubný kořen, z něhož vyrůstají všechny možné druhy zla, byl vsazen do tak mnohého lidského srdce již před devatenácti sty lety, za dnů apoštola, jenž vytvořil shora uvedený výraz. S přibýváním obyvatelstva na zemi a pod tlakem poměrů od první světové války bují tento hořký kořen dnes ještě v daleko více srdcích. Po šestnácti stech letech trvání křesťanstva rozmáhá se dnes všude na světě duch sobectví, a kdyby apoštol Pavel žil dnes na zemi v křesťanstvu, mohl by napsat stejně jako kdysi:

„Stálé třenice mezi lidmi zkažené myslí a zbavenými pravdy, kteří si myslí, že zbožnost je pramenem zisku. Zbožnost je opravdu velkým ziskem, je-li spojena se skromností. Vždyť jsme si nic nepřinesli na svět a nic si také nemůžeme odnésti. Máme-li pokrm a oděv, to ať nám stačí. Ti však, kteří chtějí být bohatí, upadají v pokušení, v léčky a v mnoho nerozumných a škodlivých žádostivostí, které vrhají lidi do záhuby a zatracení. Vždyť kořenem všeho zlého je láska k penězům; z touhy po nich někteří lidé zbloudili od víry a zapletli se do mnohých strastí.“ - 1. Tim. 6:5-10; *Žilka*.

Po tomto vylíčení praví apoštol k mužům, jemuž píše: „Ale ty, člověče Boží, se toho vystříhej.“ Toto napomenutí má dnes ještě více váhy. Apoštol napomíná všechny, kteří se chtějí nyní Bohu líbiti a kteří v této době světového soužení chtějí nalézt útočiště u Boha, že se musí oddělit od všech těch, kteří se ženou za sobeckým ziskem. Nezáleží na tom, zda tento sobecký

zisk spočívá v hromadění pozemského bohatství moci nebo zda je to zisk, vyplývající z počt a pochvalných uznání lidí, jimiž se chceme skvěti před lidmi.

Velcí náboženští vůdcové křesťanstva nabyli vykonáváním svého náboženství značných zisků na světském bohatství a na politické a sociální moci. Pavel však popírá sobecké tvrzení, že by takový hmotný a světský zisk byl důkazem zbožnosti a že by pravá zbožnost byla cestou, na které lze dosáhnouti takových zisků. Pravá zbožnost netouží po sobeckém zisku a v srdci naplněném takovou zbožností neujme se kořen všeho zlého. Apoštol praví: „Zbožnost je opravdu velkým ziskem, je-li spojena se skromností.“ - 1. Tim. 6:6; *Žilka*.

Člověk dobré vůle, který uposlechne přikázání Božího a věnuje se kázání evangelia o království, které ospravedlní jméno a svrchovanost nejvyššího Boha Jehovy, činí-li to nezištně a spokojí se s tím, co mu Pán dal, má opravdu veliký zisk. Jak to? Protože Bůh slibuje takovým lidem pro konec tohoto světa bezpečné útočiště a nato i účast na požehnáních věčného života ve spravedlivém novém světě. Takoví lidé nalezní tajemství štěstí a těší se uprostřed zmatku v tomto světě pokoji, jenž naplňuje jejich srdce, v nichž kořen všeho zlého nemá místa. Oni věnují své síly a své schopnosti svatě službě Boží a nedají se v této cestě svéstí touhou po sobeckém zisku jakéhokoliv druhu, která by je mohla uvrhnouti do záhuby. Ze SVa z 15. dubna 1948.